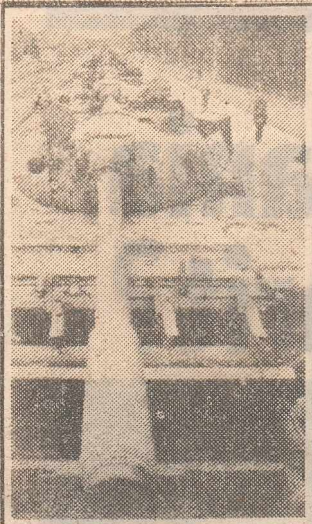

RĂZBOIUL VINE DE LA RĂSĂRIT ?

În paginile 2-3, oameni politici răspund unor întrebări care frământă conștiința națională

- Ocuparea Basarabiei de către separatisti ar obliga România la o intervenție militară ?
- Sperați în neutralitatea Ucrainei ?
- Credeți că marile puteri vor fi de partea Basarabiei și României ?

Romanul politist oferit de

ALMANAHUL FLACĂRA

VIITORUL ROMÂNIEI văzut de bancherul Crissoveloni

— Singura modalitate de a lucra eficient e să lași sistemul liber. Guvernul încearcă să controleze, în loc să vadă care sînt principiile de bază

ale unei societăți libere și să facă cinci legi, să zicem, foarte clare și foarte generale, însă, ca la anglo-saxoni de exemplu. După aia, să se ocupe de

ce trebuie să se ocupe, să colecteze taxe, și să le folosească eficient în educație, asistență socială și medicală, ordine și securitatea cetățeanului. Nu să se bage în ce fac eu cu dolarii mei, dacă fac barter sau nu fac barter etc. Același lucru l-am făcut și în Grecia. Exact ce se întîmplă azi în România. Aceeași prostie. După război au spus, vai, sîntem o economie firavă, trebuie să ne apărăm. Cum ? Să controlăm moneda noastră națională, drachma. Cu alte cuvinte, au declarat că ei înșiși nu au încredere în ea. Ei bine, în momentul ăla toți și-au luat banii și s-au dus să-i investească pe vapoare sau în Elveția. Așa că am rămas multă vreme fără cea mai săracă. Nu. Trebuie să mă lase liber, să acționez eu. În momentul în care știu că sînt liber, să vedeți cîți dolari o să intre. Nu i nevoie de guvern, să ne spună ce și cum să facem.

pag. 4

ABTECH

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

**PEDEAPSA
CU MOARTEA
PRO
ȘI CONTRA**

pag. 8-9

**Secretul tinereții
fără bătrînețe**

**JANE FONDA
la 57 de ani**

pag. 13

ANUL LXXXI

Nr. 34

8-14 aprilie

1992

BUCUREȘTI

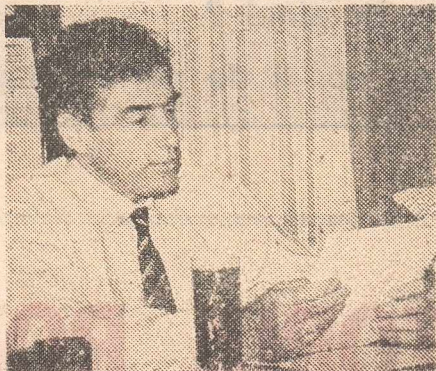
FLACĂRA

Ce va face Romania în cazul unui atac din răsărit?

PETRE ROMAN

președintele
Frontului Salvării Naționale

„Neutralitatea
Ucrainei e și
posibilă și de
dorit”

1. Facem distincția între Transnistria și Basarabia.

Transnistria nu a aparținut ca teritoriu istoric României. Această parte din Transnistria, foarte mică de altfel, a fost atribuită Republicii Moldova de către Stalin, în cadrul acelei manevre tipic imperialiste prin care s-a atribuit Ucrainei, care era evident considerată mult mai sigură în termeni culturali și istorici, cele două teritorii Bucovina de Nord și Sudul Basarabiei respectiv accesul la Dunăre și Marea Neagră. Este limpede că Transnistria de astăzi nu poate fi un cap de

pod în teritoriul Ucrainei. România nu are a interveni din punct de vedere teritorial ci numai în apărarea populației românești din acest teritoriu.

2. Da, considerăm că neutralitatea Ucrainei este și posibilă și de dorit, cu deosebire în contextul relevat mai sus.

3. Sunt convins că marile puteri sunt conștiente de unitatea culturală istorică a României, care cuprinde și Basarabia, precum și de răspunderea ce le revine în rezolvarea oricăror conflicte din zonă printr-o voință democratică.

VICTOR SURDU

președintele Partidului
Democrat Agrar din România

„Marile puteri vor
fi de partea
dreptății”

1. Este imposibilă ocuparea Basarabiei de către separatiști.

2. Cred în neutralitatea Ucrainei.

3. Cred că marile puteri vor fi de partea României și Basarabiei, pentru că astfel vor fi de partea dreptății.

LUCIAN CORNESCU

președintele Partidului
Social Democrat Tradițional

„Intervenție
militară după ce
au fost epuizate
toate demersurile
diplomatice”

1. Da. Ca ultimă măsură, după ce au fost epuizate toate demersurile diplomatice.

2. Da.

3. Da. În cazul unui atac împotriva Ba-

sarabiei și în măsura în care Basarabia ne cere ajutorul, deoarece statutul ei de țară independentă, recunoscută de noi ca atare, ne pune în imposibilitatea de a acționa altfel.

CĂLIN TĂRICEANU

membru în comitetul director al
Partidului Național Liberal - aripa tînără

„Marile puteri nu
vor lua o atitudine
tranșantă în
favoarea noastră”

1. România trebuie să respecte convențiile internaționale, documentele CSCE, care nu permit o astfel de intervenție în nici o situație, indiferent de latura sentimentală pe care o implică acest conflict. Atita vreme cit între România și Republica Moldova nu există un tratat de asistență mutuală, o intervenție militară poate fi avută în vedere numai din partea unor forțe multinaționale sub coordonarea ONU sau, de ce nu, a CSCE, ca organism de reglementare în

plan regional european, la care și România ia parte.

2. Ar trebui să ne putem baza pe ea. Mai mult, avînd în vedere declarațiile delegației parlamentare a Ucrainei care ne vizitează țara, putem să luăm act de o ipotetică neutralitate a sa.

3. Avînd în vedere interesul politic deosebit al marilor puteri în ceea ce se numește în momentul de față CIS nu cred că acestea vor putea să ia o atitudine tranșantă și evidentă de partea României.

Tranziție după tranziție?

După ce și în Albania opoziția a cîștigat cu brio alegerile, toate fostele țări socialiste europene, cu excepția României, se află într-o foarte dură, nemiloasă chiar, dar benefică și, mai ales, unică perioadă de tranziție de la comunism la sistemul occidental, căruia i se mai spune și capitalism sau economie de piață. Numai România, pentru a ajunge la același rezultat, riscă să străbată, la fel de dure și de nemiloase, două perioade de tranziție: de la socialism la fesenism și abia pe urmă de la fesenism la economia de piață. Pentru a vedea de ce nouă poate să ni se întimplă așa ceva, este nevoie să determinăm - evident, foarte pe scurt - pe de o parte starea F.S.N.-ului, forța politică ce deține la noi puterea în momentul de față, și, pe de altă parte, starea opoziției.

Imagina care a fost făcută să circule în Occident despre situația și regimul din România și despre F.S.N. - cel puțin în mass-media, căci, sperăm, guvernele, factorii politici nu se vor fi mulțumit doar cu atât și se vor fi informat și din alte surse - este esențialmente falsă, fiindcă se compune doar din aspecte negative: lipsuri, mizerie, șomaj, fraude, hândicapări ș.a.m.d. Da, sunt și din acestea, dar, pe lângă ele, sunt și o mulțime de lucruri bune, care evidențiază faptul că România a rupt-o definitiv cu comunismul și că poporul român este capabil să redreseze țara cel puțin tot atât de bine ca și vecinii săi. Acest lucru este însă trecut sub tăcere. Pe de altă parte însă, F.S.N.-ul, ca moștenitor al zestrei de cadre, de mijloace și de structuri a regimului ceaușist, nu are, din astă pricină, nici cîmp liber de acțiune, nici autoritatea morală, nici credibilitatea necesară pentru a duce România spre civilizația occidentală. Dar F.S.N.-ul se vrea în continuare la putere și, ceea ce este mai grav, are și șanse să rămână, adică să cîștige alegerile care vin. Pentru că, în pofida părerii celor care după recenta convenție națională fesenistă au clamat în patru vinturi că F.S.N.-ul s-a destrămat,

în realitate, F.S.N.-ul este încă puternic, viabil, fie și numai pentru faptul că are controlul asupra averii, administrației, armatei, poliției, serviciilor secrete și, în general, asupra a tot ce mișcă în România. Să nu uităm că F.S.N.-ul n-a făcut niciodată distincție între ipostaza lui de partid politic și aceea de rețea de putere (aceasta din urmă a fost, cronologică, prima).

Și cu privire la opoziția din România străinătatea are (mă refer și aici mai ales la mijloacele de informare) o părere greșită: o opoziție slabă, dezbinată, dezorientată, formată mai ales din indivizi care urmăresc avantaje personale etc. Sigur, opoziția românească a fost la început slabă, dar nu mai e chiar așa acum. Iar spectacolul fripturismului în rîndurile opoziției este floare la ureche pe lângă fripturismul din F.S.N. De altfel, românii sunt buni politicieni, iar cazurile de corupție și tot felul de alte balcanisme - care trebuiesc, se-nțelege, condamnate și combătute - nu sunt deloc mai numeroase și mai pronunțate decît în alte țări; noi le percepem însă cu mai multă acuitate din cauză că l-am avut pe Caragiale care le-a transformat în statui, pe cînd vecinii noștri nu l-au avut pe Caragiale; păgubiți sînt, fără îndoială, ei. Trecînd la situația concretă din perimetrul opoziției, e de observat că începutul bun în direcția formării unui front comun al opoziției, făcut prin crearea, în vederea alegerilor locale, a Convenției Democratice, este acum pus în cauză, în primul rînd de P.N.L. Dl Cîmpeanu a explicat că pentru alegerile parlamentare vrea o altă configurație a opoziției unite, arătînd că la baza acestei atitudini stă mai ales dorința de a nu caușiona în continuare acțiunile și luările de poziție antiromânești ale U.D.M.R. (amintim că această formație politică a mers la alegerile locale cu Convenția Democratică numai acolo unde n-a fost sigură de cîștig; unde a fost sigură, a mers singură). Legat de aceasta, dl Domokos Geza a făcut unele precizări.

Trecînd peste multe inconsecvențe și oscilații ale U.D.M.R., peste o mulțime de fapte rele pe care U.D.M.R. le-a făcut la adresa României (fiindcă românii își iubesc ungurii lor, așa cum își iubesc și evreii, și nu admit să li se facă ceva rău), poziția luată de dl Domokos, în numele partidului său, în problema Basarabiei este demnă de toată lauda.

Dar, se va spune, de ce este chiar așa de mare nevoie ca opoziția să cîștige, cînd, iată, F.S.N.-ul însuși (desigur, cel ieșit învingător la recenta convenție națională, aripa Roman, adică) are un program radical, de trecere în galop la economia de piață. Cu alte cuvinte, de ce să ne omorîm alina că va cîștiga F.S.N.-ul, cînd el, în fapt, a preluat programul opoziției? Despre convergența programelor s-a vorbit destul de mult, ea este reală. Dar nu numai despre programe e vorba. În fapt, o știe toată lumea, F.S.N.-ul este o formație compromisă, prea legată de structurile vechi, de practicile vechi și de oamenii vechiului regim. Și românii, dar mai ales străinătatea, vor avea sentimentul că nu s-a schimbat mare lucru, că am umblat cu cirpeli, cu jumătăți de măsură, spre deosebire de ceilalți frați din lagăr, care au luat taurul de coarne. Oricît de radical ar fi programul său, oricît de apropiat ori chiar identic cu al opoziției ar fi el (lăsînd la o parte faptul că programul e una, el are într-insul o doză imensă de demagogie, iar înfăptuirea lui este cu totul altceva. F.S.N.-ul, intrucît se biziue pe forțe ale trecutului, va fi nevoit să facă acestor forțe concesii. Ca atare, o victorie fesenistă ar însemna, pe lângă inevitabile înnoiri, și păstrarea de structuri vechi, rețele vechi, cadre vechi. Fesenism. Instalat la cîrmă pentru încă un mandat, Frontul va avea răgazul să fesenizeze bine România, adică să ducă țara nu spre sistemul occidental, ci spre fesenism, o stare hibridă, de compromis, de cale jumătate. Și abia după aceea va trebui să avem încă o perioadă de tranziție, de la fesenism la capitalism. Ca să evite acest lucru, opoziția din România trebuie neapărat să găsească formula pentru a cîștiga.

ION D.GOIA ■

1. Ocuparea Basarabiei de către separatiști ar obliga România la o intervenție militară?
2. Sperați în neutralitatea Ucrainei?
3. Credeți că marile puteri vor fi de partea Basarabiei și României?

ION DIACONESCU

vicepreședinte al Partidului
Național Țărănesc - creștin democrat

**"Intervenția
militară română
este posibilă
numai la cererea
Chișinăului"**

1. Moldova a fost recunoscută de forurile internaționale ca stat independent. În consecință, nici o intervenție militară nu ar fi posibilă decât la cererea expresă a autorităților legitime de la Chișinău; altfel, ne-am supune riscului ca aceste foruri internaționale să ne considere agresori.

2. Atât Ucraina cât și Rusia au recunoscut acest stat independent. Nu pot crede că vreuna dintre ele ar interveni armat. Ele însele au problemele lor și au nevoie de sprijinul comunității internaționale, situație în care nu pot risca să apară într-o lumină defavorabilă. S-ar putea, totuși, ca unele forțe lăturale să

scăpate de sub control, sau îngăduite ca atare, să se infiltreze în Moldova, lucru ce se întâmplă și acum. În mod oficial, însă, sint convinși că Ucraina și Rusia își vor păstra neutralitatea.

3. Marile puteri sint mai puțin interesate de soarta României și Basarabiei. Ceea ce le interesează acum e ca pretutindeni în lume să existe liniște și stabilitate, deci și în spațiul nostru. În acest sens, cred că ele ar privi favorabil o reunire a României cu Moldova de peste Prut numai dacă ea s-ar face cu respectarea dreptului internațional, deci cu acceptul autorităților de o parte și de alta a Prutului. În aceste condiții marile puteri ne vor fi favorabile.

regulate „sovietice”. Al doilea aspect ce se cere subliniat este că dacă există această înaintare a situației, e pentru că președintele Iliescu duce o politică externă catastrofală, împotriva intereselor românești. Asta s-a văzut clar la încheierea pactului Iliescu-Gorbaciiov în aprilie 1991, pact ce obliga România să aibă aceleași alianțe cu U.R.S.S. Se vede și acum; în doctrina președintelui, există două state românești. Asta face ca Basarabia să fie complet neprotejată de românii de dincoace de Prut. Astfel de greșeli se plătesc tocmai în astfel de momente de criză. Președintele Iliescu ar trebui să demisioneze.

2. Ucraina se află în dificultate și la granița de est și la cea de vest, avînd un contencios foarte complicat cu Rusia și altul cu România. Acum, ea va trebui să decidă dacă vrea să fie un stat european bazat pe drept sau unul moștenit

de la imperiul sovietic. Ucraina nu are nici un drept asupra Bucovinei și Basarabiei. Tratatul Ribbentrop-Molotov a fost denunțat pînă și de sovietul suprem, consecințele lui, însă, continuă să fie în actualitate. Cîtă vreme nu se vor rezolva problemele teritoriale, în această zonă va fi o criză permanentă și granițele vor continua să fie nesigure.

3. Marile puteri, care sint extrem de atente la dizolvarea URSS, și al căror interes este ca toate conflictele să rămînă înăuntru comunității, cu siguranță au o înțelegere ca să țină situația sub control. Și, cum marile puteri se înțeleg întotdeauna între ele, pînă la urmă într-o situație extremă, ar ține, în principiu, cu Rusia. Ar proteja drepturile „celor mici” numai în măsura în care, de pildă, Basarabia ar putea deveni detonatorul unei crize internaționale; altfel, aceasta va juca rolul minorității gălăgioase din parlamente.

STELIAN TĂNASE

vicepreședinte al
Partidului Alianța Civică

**"Președintele
Iliescu ar trebui
să demisioneze"**

1. Întrebarea e greșită, pentru că, datorită raportului de forțe, ocuparea Basarabiei de către separatiști e imposi-

bilă. Tocmai de aceea aș pune cuvîntul separatiști în ghilimele. Singurele care ar putea ocupa Basarabia sint trupele

RADU CÂMPEANU

președinte
Partidului Național Liberal

**"Ucraina - rol activ
pentru oprirea
comandourilor de
cazaci"**

1. — Eu cred că da, în urma unei foarte bune pregătiri diplomatice.
2. — Eu sper mai mult decît atât într-un rol activ al Ucrainei pentru oprirea comandourilor de cazaci care vin acolo.
3. — Vor fi numai în urma unei foarte

vaste și constante acțiuni de informare și de prezentare corectă a drepturilor noastre asupra acestei provincii; lucru care nu s-a început încă dar care va trebui să pornească de îndată.

EVENIMENTE MARI ...

● În F.S.N., competiția pentru cîștig a intrat în etapa de mase. Finala va fi cu gnearele și cu cîștigul ● În familia diletanților, în reforme, domnul ex-Petre Roman, încep să acționeze profesioniștii. Cumnații fostului premier, colonelul M.I. Kuki Borislavski, șeful Serviciului Protocol, e coproprietar al restaurantului „Velvet”. Aici adastă, cînd vine în România, omul de afaceri grec Billy Bross, investitor în industria chimică și gazdă pentru doamna Mioara Roman în vacanțele sale din Marea Egee. Care grec se întîlnește la „Velvet” cu... Urmarea, cititorule, mai scrie-o și singur, că doar ai votat! ● La Costinești ar urma să se țină un simpozion dedicat presei (sfîrșit, nu-i așa?, de un sobor de preoți). Domnul Dorel Sandor, subsecretar de stat și însărcinat cu organizarea consensuală a manifestării, i-a găsit, în sfîrșit, pe oamenii de presă capabili să asigure prestigiul întîlnirii: Silviu Brucan și Răzvan Theodorescu. ● După gargară cu ulei de măsline, brățile de aramă și frecția la piciorul de lemn, tot mai multe ziare descoperă remediul universal al suferințelor personale: un măr pe zi. În toamnă va fi la modă alifia de pisică ● Miron Cosma a fost, în sfîrșit, înclupat. În funcție de rezultat allegerilor, vom avea cîte un

sfîrșit oportun la toate marile procese de interes național. Ca în bancul cu ostașul sovietic care a cerut, dacă moare în luptă, să fie făcut, post-mortem, membru al P.C.U.S. Dacă nu, nu. ● În Piața Matache s-au vîndut ieftin — 200 de lei bucata — șepci noi de ofiter al Armatei Roșii. Încă nu s-a negociat prețul la tancuri. ● „De 45 de ani — declară Regele Mihai la întîlnirea cu românii din Canada — nu mă gîndesc decît la ziua cînd voi fi acasă. Reîntoarcerea în țară este dorința mea cea mai fierbinte”. De 45 de ani poporul român dorește altceva, dar de condus îl conduc aceiași, cu aceleași cuvînte, în vreme ce românii și Regele din exil continuă să se numească transfugi și legionari. ● Florentina Marcea, soția profesorului Pompiliu Marcea, cere public adevărul în privința morții cărturarului: sinucidere sau asasinat? Doamna Marcea crede că oamenii fostei securități știu adevărul. De ce nu și oamenii actualei securități sau ai fostei secții de presă a P.C.R.? ● Senatorul Văcaru, solicitat pentru un interviu, a cerut, pentru răspunsurile la cele 20 de întrebări care i-au fost puse, bani cit pentru o sută. Oare cu cît trebuie plătit un senator pentru răspunsul la o întrebare de genul: „Unde v-ați născut?” ● Pe afișele specta-

coleur de folclor de la Sala Polivalentă apar frecvent expoziții de frunte ai cîntecului românesc: Nămol, Necunoscutu, Fulgerică, Vijelie, Troacă, Găoză ● La Convenția națională a F.S.N. s-au strigat, cu o singură excepție — Jos Iliescu! — toate lozincile Pieței Universității. Dar și altele noi sau adaptate: „De la Tisa pînă la Nistru, Petre Roman prim-ministru”, „21-22 Văcaru n-a fost cu noi”, „Noi de-alceia nu plecăm, nu plecăm acasă, pînă nu va cîștiga mișcarea noastră”. Tot ce mai ne lipsește e ca în Piața Universității să se strige fraze din cuvîntarea liderului național ● Un dialog între tată și fiu la o „caricatură” semnată de studentul Silviu Paraschiv în „România Mare”: fiul privește spre un pom de Crăciun împodobit cu daruri și întreabă „Ce faci, tăticule, mai sînt opt luni pînă la Anul Nou?” La care tatăl răspunde: „Ehei, Georgică, cu leucemia ta...” Măi, Paraschive, spune-le gluma asta la colegii tăi, intelectualii, și încearcă să citești în ochii lor ce părere au despre tine și despre mămica ta care te-a învățat cum să trăiești între oameni. ● În comuna Verguleasa județul Olt, cîțiva cetățeni bolnavi de trichinoză refuză internarea și tratamentul în spital. Știi ce-a zis un om cînd își puneă ștreangul de gît? A zis: încerc

carca moarte n-are! ● La Ploiești, o dugheană se cheamă „Dalas Company”. ● Familia Ciupiea din Cluj — tata, mama, fiul, fiica, nora și ginerele — a intrat toată la puscărie pentru un activ de 27 de furturi din mașini. Probabil ce furau își vindeau între ei, dacă nu mai există și alții împincinați ● Pensionarii au dreptul la 6 călătorii cu reducere 50%, pe an, clasa a II-a. Afacerea se încheie pe loc, în gară sau la Agențiile de voiaj cu decizia de pensionare originală și buletinul de identitate în mînă. ● Anticariatul cel vestit de la Curtea Veche ființează într-o curte nouă, pe Calea Victoriei 12, lângă Muzeul de istorie al României. Sau invers. ● În Parlament au fost furate leaful lui Claudiu Iordache și cîteva sute de dolari ai deputatei semifondiste (cît p-aci să spun: al reputatei semifondiste) Doina Melinte. Dacă socotim cîți bani a încasat pînă acum reputata deputată lipsind din Parlament ca să alerge după dolari, parcă ceva se compensează. ● Un deputat de Bacău de culoare majoritară e de părere că „viceleiderul devine automat lider dacă liderul devine impotent”. Așa e, domnule! ● Serialul „demascator” de televiziune „Navetiștii lui” a suportat, la Cotroceni, o pre-vizionare la cel mai final

nivel. Au lipsit nemotivat Mihai Dulea și tovarășul Hegedus. ● Ionel I. Brătianu a îngropat, în grădina unei case din strada Toporași, cei trei cartofi franțuzești prezentați în campania pentru primăria Capitalei. Cu această ocazie, a declarat cîtorva ziaristi prezenți că ar fi „un Salvador Dali al Parlamentului, pictorul pe seama căruia unii se amuzau fără să-l observe genialitatea”. În Spania Salvador Dali era comparat adeseori cu Ionel I. Brătianu. ● Împușcatul trebuia lăsat în viață să conducă santelele Casei Poporului sau măcar pe cel al Bibliotecii Naționale. Faptul că guvernul nostru au cheltuit miliarde de dolari pe populism și n-au găsit milioanele de lei pentru paza marilor șantieri este o rusine de a cărei dimensiune ne vom da seama cînd vom fi bătrîni și pribegi. ● Ministrul Medului, Marcian Bleahu, cere o dezbatere parlamentară în problema transformării României în filială pentru deseuri a Occidentului. Numai că domnia sa cerea dezbaterea după ce și-a dat acordul pe un contract cu un străin interesat să ardă (și să ne ardă) la Sibiu deseuri europene de cea mai bună calitate, competitive pe plan mondial.

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

Pentru cititorii nostri mai virstnici, Chrissoveloni este, desigur, un nume de rezonanță. Dacă ar fi unicul semn al trecerii pe meleagurile noastre, vestita bancă Chrissoveloni - monumentala clădire din strada Lipscani nr.16, în care funcționează, de peste 40 de ani, Banca națională - sucursala municipiului București - este un argument convingător pentru susținerea rolului familiei Chrissoveloni în făurirea României moderne.

Pentru a rezolva o problemă, în România pierzi de 20 de ori mai mult timp decât în Anglia

— Am plecat în 1960, eram în ultima clasă de liceu. Noi sîntem români de origine greacă. Ne-am repatriat la Atena. Eu am crezut că a fost o ruptură definitivă. Surorile mele stăteau la Atena, scriau scrisori în România, plîngeau, ascultau la radio muzică românească. Eu nu mai aveam rădăcini. Apoi, mi-am refăcut o identitate greacă. După mine, grecii și românii sînt foarte apropiați caracterologic. Noi, cel din Balcani, lucrăm altfel decât un neam, un englez sau un american. Ne entuziasmăm, vorbim, avem genul imaginației și capacitatea de a crea. Și asta e ceea ce ne salvează. În plus, faptul că în toată dezorganizarea asta, avem capacitatea de a continua.

— Ați simțit, desigur, impasul economiei românești. Vedeți vreodată ieșire?

— Singura modalitate de a lucra eficient e să lași sistemul liber. Guvernul încearcă să controleze, în loc să vadă care sînt principiile de bază ale unei societăți libere și să facă cînd legi, să zicem, foarte clare și foarte generale, însă, ca la anglo-saxoni de exemplu. După aia, să se ocupe de ce trebuie să se ocupe, să colecteze taxe și să le folosească eficient în educație, asistență socială, medicală, ordine și securitatea cetățeanului. Nu să se bage în ce fac eu cu dolarii mei, dacă fac barter sau nu fac barter etc. Același lucru l-au făcut și în Grecia. Exact ce se întîmplă azi în România. Aceeași prostie. După război au spus, val, sîntem o economie firavă, trebuie să ne apărăm. Cum? Să controlăm moneda noastră națională, drachma. Cu alte cuvinte, au declarat că ei înșiși nu au încredere în ea. Ei bine, în momentul ăla toți și-au luat banii și s-au dus să-l investească pe vapoare sau în Elveția. Așa am rămas multă vreme fără cea mai sîracă. Trebuie să mă lase liber, să acționez eu. În momentul în care știu că sînt liber, să vedeți cîți dolari o să întreb. Nu-i nevoie de guvern, să ne spună ce și cum să facem.

— Totuși, trebuie să existe un cadru legal de desfășurare a acestor afaceri.

— Bineînțeles. Tocmai acest cadru să îl asigure guvernul. Au scos Codul comercial. Foarte bine! Cum se fac companiile, cum se plătesc taxele, asta trebuie să existe. Dar, după mine, guvernul ar trebui să-l protejeze pe omul din stradă, pe cetățean. Iată, tu, guvern, dai voie unei companii să facă o ofertă publică de acțiuni pentru a lua economiile oamenilor să le investească. Mii de oameni care au adus acolo toate economiile lor sînt săraciți. Iar în România, tocmai aici guvernul nu face nimic. Nu are rost să inventăm, trebuie numai să analizăm și să selecționăm soluțiile care s-au dovedit reușite. Dacă guvernul dă voie oricui să iasă cu o ofertă publică pentru a vinde acțiuni în proiecte care încep de la zero, situația poate să devină foarte gravă. Oamenii de bună credință pot fi ușor înșelați. Guvernul trebuie să stabilească un cadru legal pentru această activitate. În plus, fenomenul este și în detrimentul activității viitoare de privatizare a economiei. În întreaga lume, riscul unei asemenea întreprinderi este garantat printr-o bancă de afaceri care își asumă ea însăși responsabilitatea riscului investiției. Banca spune, în principiu, eu sînt de acord, dacă nu cumpărați voi, să cumpăr eu toate acțiunile astea, dovedind astfel că ea, în primul rînd, este convinsă că e vorba de o afacere rentabilă.

— Această îngrijorare pentru banii investiți în acțiuni ale băncilor particulare e numai un aspect al îngrijorării crescînde legate de existența băncilor. E vorba de cîntumul mereu mai ridicat al dobinzilor pentru împrumuturile contractate inițial în condiții relativ convenabile.

— Fenomenul e că băncile de aici nu lucrează ca cele de afară. Acolo, dobinda percepută e relativ mică. Depinde de ce monedă vorbim. În dolari, cea maximă e, probabil, 9%. O bancă trebuie să-și așeze fonduri-

le pe aceeași bază pe care le împrumută; astfel, riscul e limitat. Ca și cîștigul, de altfel, 1,5-2%. Aici, în România, n-au o bază de fonduri. Din cauza inflației, nu pot să asigure fondul cu un cost fix. Bineînțeles, e un sistem care face orice investiție de lungă durată imposibilă.

— Bine, dar în acest caz, ce poate face cel ce dorește să pună pe roate o afacere serioasă în România, e român și se vede strîns cu ușa de această permanentă mîrire a dobindei, care îl face să muncească, de fapt, numai pentru a returna împrumutul.

— Singurul lucru care îi rămîne românului e să facă un fel de trading, adică să ia niște bani, să-i ruleze foarte repede, și asta în repetate rînduri, ca astfel să-și asigure un cîștig cu care să pornească o investiție. E singura șansă.

— Da, dar una destul de relativă, pentru că pînă ajunge el să strîngă acel capital, în actualul context inflaționist, respectivul capital s-a diminuat atît încît nu mai reprezintă mare lucru.

— Nu uitați că ceea ce trebuie făcut este tocmai oprirea inflației.

— Cu ochiul omului de afaceri din afara granițelor, cit de apropiat apreciați că poate fi acest moment?

— Eu cred că inflația se poate opri numai în momentul în care vom începe să producem bunuri. Nu putem da o valoare leului pînă cînd nu e acoperit de produse. Asta e problema noastră — nu producem decît foarte puțin.

— Relansarea economiei depinde în mare măsură de investitori străini care nu se prea înghesuie să vină în România. Doamna Valmy, unul dintre cei ce au revenit, răspunzînd unor întrebări legate de afacerile sale, spunea că tot ce poate spera aici e să nu piardă banii, în nici un caz să cîștige. Sînteți de aceeași părere?

— E greu să spui în momentul de față dacă o să cîștig sau dacă o să pierzi. Nu există pentru mine nici un dubiu că, dată fiind devalorizarea leului, nu poți vorbi deocamdată de

un cîștig real. Sigur, poți ajunge să faci foarte mulți lei. Dar ei au o valoare tot mai mică. Așa încît sînt de acord cu această doamnă că nu putem vorbi de un cîștig imediat. Cîștigul nostru economic va fi în 5-10 ani, nu mai devreme. Întîi trebuie ca economia românească să se stabilizeze.

— Socotiți că în cei doi ani de cînd ați revenit, ați reușit să construiți ceva care peste timp va produce, sau ați ridicat numai niște castele de nisip?

— Primul lucru pe care trebuie să-l construiești sînt relațiile. Al doilea — să înțelegi cum lucrează instituțiile țării respective. Eu cred că am reușit să parcurg aceste două stadii.

— Cum ați colaborat cu autoritățile? Vorbeați de porți închise. Le simțiți permanent, toți românii care încearcă să facă ceva.

— Vedeți, trebuie să înțelegem că sîntem în Balcani. Eu, care am trăit în Grecia atîția ani, pot să vă spun că și în Grecia consumăm 80% din eforturile noastre ca să rămînem pe același loc, și asta, luptînd cu o birocrație care încearcă să te prăbușească. Numai 20% din efortul meu se regăsește într-un progres. În România, îți ia de 10 ori, de 20 de ori mai mult timp ca să rezolvi o problemă, decât ai cheltui în Anglia, de exemplu.

— Dacă ați fi venit aici de la Londra, fără să fi trăit în Grecia, ați fi rămas sau ați fi renunțat în fața acestei situații?

— Deja toți străinii știu că venind în România vor avea de înfruntat o birocrație cruntă. Din păcate, cu cît frinele birocrației sînt mai puternice și corupția pe care o nasc ele e tot mai puternică. Eu spun la toată lumea: baza de la care începe orice legislație în Balcani, este recunoașterea că toți sîntem hoți. Și, fiindcă sîntem hoți, trebuie să facem legi și pentru cel mai mîrunt lucru. Da, da, nu există domeniu, cît de mic, pentru care să nu facem legi. În plus, cel care face o lege își zice, ah, și dacă ăla mă fură, atunci trebuie să închid și poarta asta, și pe asta, și pe asta...

Rezultatul este un fel de ilegalitate oficializată.

— Și, astfel, devenim prizonierii propriei noastre suspecțiuni.

— Exact. Dacă porțile vor fi deschise, veți vedea, oamenii vor fi mult mai onești. Dacă mă duc într-un magazin și tot e deschis, nici nu pot să fur, cum o să fur cînd tot e deschis? Se schimbă și atitudinea mea. Vedeți, în America toți plătesc taxe și sînt mîndri că le plătesc, pentru că astfel ajută să se construiască drumuri, spitale. La noi, omul spune, dacă eu dau taxa guvernului, toți banii ăștia or să se prăpădească în buzunarele unuia sau altuia. De fapt, între cele două sisteme deosebirea fundamentală e bazată pe mentalitățile diferite care le domină.

— Schimbarea mentalității presupune perioade mari de timp. Cum ați declarat că vă asumați acest risc, nu-mi rămîne decât să vă întreb care sînt domeniile în care aveți încredere, deci, în care ați investi?

— Am crezut, și cred încă, asemeni multor români, că în România agricultura este baza bogăției. Noi, familia mea, am venit aici în 1848. Făceam comerț cu cereale. Banii pe care îi cîștigam, îi băgam în pămînt. Asta era ciclul firesc. Eu cred că istoria o să se repete. Acum, însă, agricultura e la pămînt. Eram grînarul Europei. E absurd să fim deficițari la grîu. În ceea ce mă privește, am făcut unele investiții, dar n-am reușit nimic, pentru că nici măcar grîu să facem făină, din care apoi să facem piine, n-am avut anul acesta.

— Ați început, deci, cu un eșec!

— Un eșec temporar, aș zice. Nu pot să cred că o să lăsăm agricultura în halul în care e astăzi. Sistemul vechi s-a dezintegrat și nu există nimic care să-i fi luat locul. Nu poți vorbi de un sistem liber, dacă nu recunoști elementul fundamental al unui asemenea sistem, dreptul de proprietate. Ca proprietar, ai un capital și trebuie să decizi ce faci cu el. Asta e principiul sistemului liber — foarte multe unități care decid pentru binele lor, fără a fi interferate de guvern sau de legi și de reglementări înguste, exterioare sistemului. Competiția poate să se formeze numai cînd există unități multe și libere. Asta trebuie să creăm noi acum.

— Sînteți hotărît să continuați, așadar.

— Strategia mea e foarte simplă. Trebuie să refac o poziție pentru familia mea aici, în România, de care noi sîntem foarte legați. Familia Chrissoveloni este, prin mine, a cincea generație care face afaceri în România. Stră-străbunicul a venit din Grecia și familia a trăit și a făcut afaceri aici 100 de ani. Bineînțeles, ne-au confiscat tot. Vrem să reînviem. Așa că înțelegem, eu nu gîndesc pentru cinci ani. Mie îmi trebuie atîi 100 de ani. Poate copiii mei nu vor dori să revină aici. Asta nu are nici o importanță. Am surori, am nepoți, unul dintre ei va prelua ceea ce construiesc eu acum.

ROXANA PAICU

Foto de GIG MOTOIANU

TOP "COATE-GOALE"

2000

CUM SĂ TIRGUIEST IEFȚIN ÎN BUCUREȘTI

Nr. crt.	Denumirea produsului	Firma	Adresa	Programul	Prețul en detaille
1	Parizer	"DUMCRIS"	str. Ghiociei, nr. 31	zilnic 7-19	140 lei/kg
		PRODSEIMPEX SRL	sector 2	sîmbătă 7-15	
2	Crenvurști subțiri	"	"	"	475 lei/kg
3	Cîrnați extra	"	"	"	650 lei/kg
4	Pastă de carne	"COMALIMENT" SA	B-dul Magheru, nr. 30	zilnic 6.30-20.00	76 lei/cutie
			sector 1	sîmbătă 7.30-14.30	
				luni 9.00-19.00	
5	Șervețele de masă	Mag. "MUNTENIA"	str. George Enescu, nr. 42, sector 1	zilnic 7-20	58 lei/pachet
6	Pui export grill	Rotiseria "UNION"	str. Ion Cîmpineanu nr. 9, sector 1	sîmbătă 7-14	299 lei/kg
7	Vin spumos "ZAREA"	Mag. "DELICATESE"	str. Ion Cîmpineanu nr. 5, sector 1	zilnic 10-21	183 lei/sticlă
				sîmbătă 7-14	
8	Gem de piersici	Băcănie	str. Tunari, nr. 42	zilnic 9-17	66 lei/borcan
			sector 2	sîmbătă 7-13	
9	Spaghetti import (500 g)	"	"	"	94 lei/pachet
10	Miere naturală	"	"	"	154 lei/borcan
11	Arahide	"	"	"	500 lei/kg
12	Țigări "CARPAȚI" (80 mm)	"PARTINI" SRL	Cal. Victoriei, nr. 50	non stop	19 lei/pachet

■ reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA” mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMĂ GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

■ putem fi contactați telefonic (tel. 17. 47. 63, orele 10-15, de luni pînă vineri inclusiv !) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (pentru aparițiile de miercuri, cel tîrziu vineri, pînă la ora 12.00)

CREZIND ÎN NOI,
CREDEȚI ÎN
DUMNEAVOASTRĂ !

Aurul pentru popor

Spunem aur dar de gindim gindim fiecare altceva. Eu, spre exemplu, merg cu ideea la calitatea acestui metal de a fi plastic, de a avea, în sine, virtutea care dă numele unui număr important de arte, cele plastice. O sculptură de aur, oricât de mică, în macrofotografii respiră monumentalitate. Aurul e metal zeiesc nu numai fiindcă e rar. Dacă s-ar găsi pe toate drumurile, n-ar fi mai puțin prețuit. Într-o mulțime de industrii se întrebuințează, din lipsă, pelicle metalice din alte materiale, cind o folie sau un element din aur ar spori semnificativ performanțele produsului. Puțini cunosc că există chiar și injecții cu coloizi de aur.

Sub formă de bijuterii „pentru toată lumea” aurul nu e niciodată numai aur. De 18 sau 24 karate sînt doar bijuteriile buncii și ale bogatilor. Pentru popor, se vinde un metal compus la 14 karate. Cauzele sînt de bănuț: la 14 karate, aurul își păstrează înfățișarea și aproape toate celelalte ademeniri, dar devine accesibil ca preț. Se rezolvă astfel o problemă insolubilă: cum să oferi tuturor ceva ce-i destinat doar citorva. Aurul „de 14” e un efect al comerțului liber cu aur. La New York se află o stradă, celebră în lumea citor care se ocupă cu vinzarea și cumpărarea de aur, pe care magazinele de bijuterii stau

unul lingă altul așa cum stau la noi, în Obor, tarabele cu legumă. Și tot atît de pline. Celebra stradă 49. În unele vitrine poți vedea piramide de aur, bijuterii în vrac și anunțuri de tipul: „Achiziționăm aur, orice cantități”. Turistii români în Turcia, cind ajung în Bazarul mare din Istanbul, în Pasajul aurului au vertijuri. Singurul lucru care îi stinghereste, în America și în Turcia, e că se vor găsi întotdeauna cu ochii holbați în fața unor astfel de vitrine și nu printre elegantiile cumpărători în jurul cărora foiesc, în magazin, patroni exagerat de respectuoși.

Pentru omul de rînd, aurul înseamnă un inel de 14 karate obținut mai ieftin de la un magazin mic, unde îndrăznește să se tocmească. Sau măcar să sune printre buze „cam scump”, iar vinzătorul să audă și să lase din preț.

Printr-o intimplare am cunoscut un comerciant armean din Constanța care avea un magazin de bijuterii la New York. De la el am auzit povestea, care poate interesa, a „aurului pentru popor”. El se aprovizionează, prin rețea, de la o bază din New Mexico — RIO GRANDE. De aici se putea cumpăra aur, în pepite și aliaje, în fol și trefilat, sub formă de piese pentru felurite montaje de bijuterii la diferite preturi, funcție de cantitatea achiziționată. Cred că e util să știe și

cumpărătorul ceea ce știu, de regulă, numai negustorii. Există aur alb, galben, roșu și chiar „green gold”, adică verde, care e cel mai scump, de trei ori mai scump decît cel galben și de cinci ori decît cel alb. Deoarece greutatea și dimensiunile se marchează altfel decît în Europa, voi încerca să vă informez pe cît posibil, pe măsuri europene. Se mai comercializează și un așa numit „nutragold” care e un aliaj mai ieftin decît aurul de 14 K. El nu conține aur, dar „e suficient să adaugi 20 la sută aur fin pentru a face din el ceva mai atrăgător decît aurul de 14 K”.

Se cumpără, de la Rio Grande, cantități mari. De aceea, cît cantitatea achiziționată e mai mare, se practică și prețuri mai mici. De pildă, la aurul în pepite natural există trei prețuri. Între 1—19 unități: 24 \$ 40 cenți per unitate. Între 20—29 unități: 24 \$ fix. Între 100 și mai mult: 23 \$ 60 c. Deoarece fiecare om își imaginează ce e aceea o cruciuliță simplă, iată prețurile „en gros” pentru cadoul pe care vi-l poate face un cunoscut sau un „unchi din America”: de la 12 \$ 11 c., dacă vă cumpără una, la 10 \$ 39 c. dacă ia mai mult de 12 bucăți. E vorba, bineînțeles, de aur 14 k. Îndeobște, se livrează semifabricate care se montează în ateliere mici, dintr-un număr standardizat de semifabricate obținându-se un mare nu-

măr de modele deosebite unul de altul. „Coșulețul” de aur 14 k pentru cel mai mic cerceș — căruia urmează să i se monteze piatra — (de 5 mm) — costă, la achiziția în vrac (peste 50 bucăți) 3 \$ 26 c., adică 6 \$ 52 c. perechea. Prețul în vitrina magazinului însă e dublu și triplu, uneori și mai mare, depinde de strada pe care se află magazinul, de condiția clientelei, etc. Fapt e că din salariul pe o zi, cel mai prost plătit zilier își poate permite să-i cumpere femeii lui un inel și o pereche de cerceș.

Cum bijuteriile se fac, în cea mai mare parte, din aur și pietre semiprețioase sau prețioase, iată cîteva prețuri (revin cu precizarea: cele care se practică „en gros”). La diamante, unde prețurile variază considerabil după mărime și calitate, cel mai ieftin e diamantul de 0,02 karate, clasă de calitate G2, ultima, și anume 6 \$ 88 c. Același diamant, dar din prima clasă B2 costă 12 \$ 50 c. Prețurile la diamantele de 1 karat variază între 1400—3800 \$. Asta la diamante, fiindcă la ametiste, bunăoară prețurile sînt „rezonabile”. În sensul că un octogon de 10x8 mm de cea mai bună condiție (claritate, design, sfleuire) costă 61 \$ 30 c., în vreme ce o bobită de numai 2 mm se cumpără cu 2 \$ 14 c. dacă iei o cantitate mică și cu 1 \$ 74 c. dacă achiziționezi mai mult de

10 bucăți. Un topaz de 4 mm costă 2 \$ 09 c. (cel de 16x12 mm ajunge la 92 \$). Pe Broadway, negustorii ambulanti oferă, la cîteva dolari, cristale de ametist, cuarț sau bucăți de lapis-lazzuli în monturi de argint. În cartierul chinezesc, prețurile sînt mici și foarte mici, fără ca asta să însemne și calitate slabă. Am auzit adesea vorbindu-se românește la taraba unui chinez care vindea inele de argint cu pietre de tot felul de la cîteva dolari la cîteva zeci, și, cu oarecare tocmeală, mai mici. „Pietrele” cu adevărat populare, neprelucrate, mari și medii (cuarturi, ametiste, jaduri, agate, turcoaze), acele pietre cunoscute și la noi și care în basme apar ca maximumul de frumusețe se comercializează la cîteva zeci de cenți bucata, astfel că în multe magazine cu gablonzuri și bijuterii ieftine poți cumpăra cu 1—2 dolari un turcoaz greu sau un ametist, neprelucrat, mare. La Cambridge, la muzeul de științe naturale al Universității Harvard, cutii pline cu fel de fel de mostre semislefuite sînt la vinzare, prețuri variind între 20 c. și cel mult 1 \$ piatra. De la Rio Grande — de care aminteam — colierul de turcoaze, pe care-l știe orice femeie, costă între 20 \$ (cu pietrele de 3—4 mm) și 82 \$ (peste 10 mm).

În sfîrșit, revenind la aurul popular, de 14 k iată prețurile la verighete (precizez, la vinzările „en gros”), prețuri care spun, de fapt, starea pieței: cel mai mic inel de 2 mm costă în jur de 12 \$ în vreme ce ultimul din catalog — și cel mai mare, de 8 mm grosime costă, (în cele zece clase de mărime și greutate, de la 3,29 gr la 4,57 gr) de la 61 \$ la 87 \$. Cel mai mic catalog de depozit e întotdeauna mare, iar prețurile „de catalog” — care sînt cum spunem, de cîteva ori mai mici decît acelea de livrare cu bucată în magazin — sînt stimulative. După un timp, tot ce nu se vinde cu bucată, chiar și după mai multe reduceri succesive, cind poți să cumperi un inel sau o pereche de cerceș cu 10 la sută, 30 la sută sau chiar 50 la sută mai ieftin decît în ziua precedentă, se vinde la kg ca metal bun de introdus în cuptorul fabricii de bijuterii. Diferența de preț dintre marfa „en gros” și cea la magazin, deși mare, se justifică: conține în ea cîștigul intermediarilor, lefurile vinzătorilor, chiriile magazinului, vanitatea femeilor, fudulia amantilor, ambiția săracilor și o mulțime de alte lucruri. Fiindcă aurul de bijuterii dacă nu e „popular” vorba scriitorului, nimic nu e.

Chiar dacă aduce pe locuri cu Stambulul, capitala noastră își redescoperă treptat tradițiile comerciale de odinioară. Încă timide și adesea la intimplare, tranzacțiile cu metale prețioase încep să-și recapete din importanță. Din talcioac sau din colțul străzii, afacerile respective s-au mutat în conștații sau magazine specializate, capabile să ofere condiții comerciale decente. „Căutătorii de aur” — cumpărătorii — pot alege astăzi bijuteriile visate în funcție de dimensiunile, modelele și prețurile afișate de ofertanți.

Am selectat pentru dumneavoastră — potențialul client — informațiile de bază referitoare doar la cîteva din cele mai reprezentative firme din București, profilate pe comerțul cu aur:

Febra aurului în București

MAGAZINUL „VANGHELIS” (Piața Dorobanți nr. 5, sector 1; program de funcționare: zilnic 10—18; simbăta 9.30—14.30) ● comercializează numai bijuterii noi, provenite din Grecia ● prețul se stabilește în funcție de gramaj, număr de carate și complexitatea manoperei ● pentru bijuteriile ținute — care au și pietre (semi) prețioase — prețul maxim, care

include și manopera este de 7.000 lei/gr. ● cel mai scump set (colier, brățară, cerceș și inel): 500.000 lei ● cele mai ieftine piese expuse: cruciulițe (2.000—2.200 lei) și cerceș (1.400 lei/pereche) ● o pereche de verighete, aproximativ 15.000 lei ● nu se primesc mărfuri în regim de consignație ● se fac vinzări și altor firme în regim de consignație, cu un comision

de 10% ● **„AEC” S.R.L.** (str. Smîrdan nr. 17, sector 3; program zilnic 9—18) ● pune în vinzare bijuterii importate din aur de 14 carate ● prețul unui gram de aur prelucrat este de 3.300 lei/gr. ● valorile extreme ale bijuteriilor executate variază în funcție de lotul primit ●

CRISTIAN PAVEL ■

TUDOR OCTAVIAN ■

ANGHIROLUL — un pariu cîștigat

Așa cum bănuțam, dată fiind cantitatea insuficientă de Anghiol produs în ultimii ani și deci, lipsa lui din farmacii, mulți dintre medici au renunțat să-l mai prescrie. Confirmarea ne-au oferit-o scrisorile citorva medici — mai ales tineri — interesați de o documentare mai amplă decît cea oferită de prospect.

În dorința de a veni în întîmpinarea interesului manifestat, firma HOFIGAL va finaliza, în curînd, o prezentare complexă a sferei de acțiune a Anghiolului, lucrare ce va fi trimisă gratuit tuturor medicilor și farmacistilor interesați.

Pînă atunci, ne vom opri la două dintre domeniile în care rezultatele tratamentului cu Anghiol s-au dovedit deosebite.

Afecțiunile renale ameliorate rapid

Toată lumea știe că suferințele renale sînt nu numai foarte periculoase pentru organism prin multiplele complicații pe care le pot declanșa — ci și extrem de dureroase.

Prin principiile sale active,

Anghiolul intervine cu succes în insuficiențe renale subacute și cronice, în nefrite subacute și cronice, nefroze, scleroză renală și litiaze renale.

Graficul pe care vi-l prezentăm evidențiază eficacitatea sa deosebită.

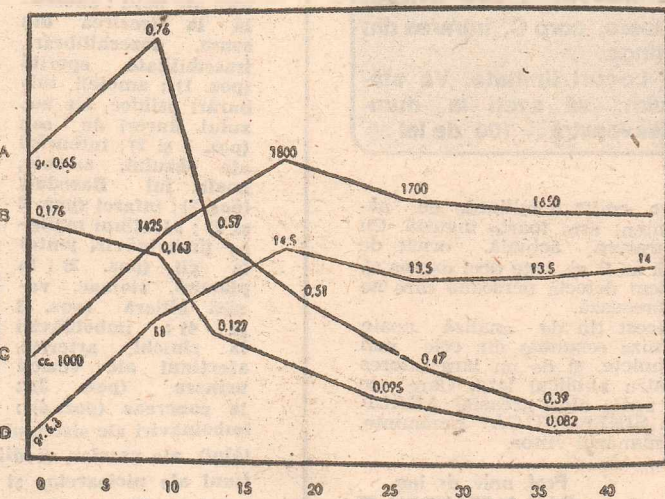
Urmăriți, deci, pe orizontală

numărul de zile de tratament și pe verticală patru din direcțiile sale de acțiune.

A. Scăderea urei în singe, concomitent cu eliminarea substăntelor toxice.

B. Evoluția constanței Ambar.

C. Evoluția diurezel.

D. Concentrația urinei în procesul de eliminare.

Veți avea, astfel, imaginea clară a modului în care tratamentul cu Anghiol determină o scădere rapidă a urei în singe. Astfel, după numai 20—25 de zile se ating limitele normale. Remarcabilă, de asemenea, este determinarea creșterii cantității de urină eliminate, procentul normal realizându-se după circa 15 zile. Din paralelismul evident al liniilor graficului de mai sus realizat după numai 25—30 de zile de tratament cu Anghiol, reiese cu claritate normalizarea tuturor celor patru procese de mare importanță pentru echilibrul stării generale de sănătate.

Reechilibrant al metabolismului magneziului și calciului

O a doua zonă de acțiune asupra căreia vom insista azi cuprinde afecțiunile metabolice, în care eficiența Anghiolului e asigurată de reechilibrarea ionilor de microelemente — calciu, magneziu, potasiu, sodiu etc. — precum și a sărurilor organice ale acestor ioni, reechilibrare datorată principiilor active ale Anghiolului.

Asadar, medicamentul poate fi folosit cu succes în ● spasmodii ● Tulburări neuro-musculare ● Angiopatii din cadrul aterosclerozei diabetului și obe-

zității ● Carențe organice cauzate de lipsa magneziului ● Consolidarea tratamentului afecțiunilor cardio-coronariene.

Iată unde îl găsiți

Așa cum am mai arătat, produsele străine similare Anghiolului produs în țară (de către firmele Hofigal și Biofarm), pe lângă faptul că se procură cu mare dificultate, au și prețuri mult mai mari. Ne oprim asupra unui singur exemplu, sperăm, concludent: Cinarin-ul, medicament italian, avînd la bază tot Cinara obținută din anghinare, poate fi găsit în farmacii la prețul de 390 lei flaconul cu 60 de tablete, urmind ca, în curînd, acesta să poată fi achiziționat contra unei sume de circa 800 lei.

Asta, în timp ce Anghiolul firmei HOFIGAL se vinde în farmacii cu doar 98 de lei.

Doritorii se pot adresa direct firmei HOFIGAL, la reprezentanța sa din strada Sevastopol nr. 14 sau la telefonul 50 40 80, de unde medicamentul se obține la prețul de numai 75 de lei. Dat fiind termenul său de valabilitate de 2 ani, puteți comanda fără grijă 10 flacoane de 40 de tablete — cantitatea minimă la care Anghiolul vă poate fi trimis la domiciliu, bineînțeles, cu suportarea de către dumneavoastră a taxelor postale.

ROXANA MANOLESCU ■

SENZATIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (VIII)

ECOSINERGETICA

Secretul podoabei capilare

Acum citiva ani apărea într-o revistă o notă discretă, care anunța că pe o nouă fantă după firele de păr se pot obține informații cu privire la starea de sănătate a unei persoane. De fapt, ceea ce menționa anulul citat nu era nici la acea dată o noutate. De mai multă vreme colective de specialitate se ocupă în diferite țări cu asemenea determinări și... culmea, chiar în România erau puse la punct metode de acest gen, despre care autorul notei desigur nu auzise.

Gradul de finețe până la care se pot obține informații pe esanțioane de păr sunt funcție de procedeele folosite. Prin unele din ele se poate stabili numai un bilanț al elementelor chimice (oligo-elementelor) în organismul respectiv. Prin determinările cele mai complexe se pot în schimb prezenta rezultate foarte complete asupra stării de sănătate a unei persoane, într-o abordare funcțională sinergetică (în interacțiune) a tuturor aparatelor și sistemelor organismului considerat. Deci...

Cu tot secretul privind principiile care stau la baza operațiilor de diagnosticare se poate deduce, funcție de modul și de limitele în care sunt prezentate rezultatele, precum și din alte informații, că se folosesc:

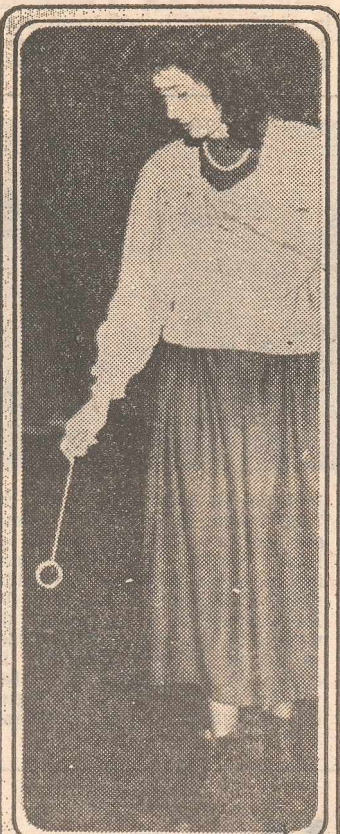
● metode distructive, în cadrul cărora esanționul este supus unor determinări de laborator în urma cărora este modificată structura sa biochimică, esanționul nemaiputând

fi folosit pentru determinări ulterioare;

● metode nedistructive, în cadrul cărora, pe un același esanțion putându-se relua ulterior determinările.

Metodele nedistructive sînt la rîndul lor de două feluri. Unele, în cadrul cărora se folosesc procedee fizice curențe (ex.: analize spectrale) și care dau informații valabile pentru data recoltării esanționului de păr, orice analiză a evoluției ulterioare a sănătății persoanei în cauză necesitînd o nouă recoltare. Altele oferă rezultate ca valabile la data efectuării analizei și nu la data recoltării esanționului. Altfel spus, pe un același esanțion se poate urmări în timp evoluția proceselor biologice ale organismului de la care a fost prelevat. Afirmatia ar putea duce la concluzia că esanționul de păr își modifică de la distanță caracteristicile, în funcție de modificările survenite la organismul... mamă.

Adevărul este că procedeele de acest fel se bazează pe emisiile de radiații, analoge undelor hertziene, de care organismele vii sînt capabile, orice componentă a unui asemenea organism fiind purtătoare a lungimii de undă a propriei emisii. Cunoșcînd lungimea de undă pe care o persoană „emite” (deci dacă sîntem în posesia esanționului de păr), prin procedeele specifice acestor emisii pot fi recepționate, persoana respectivă putînd fi „radiografiată” la nivelul de detaliu dorit. Dificultățile constau în aceea că aceste emisii au o putere extrem de mică iar pe de altă parte, banda pe

IMPORTANT

Numerosi corespondenți ne-au întrebat cum se determină zonele cu radiații terestre. Le satisfacem curiozitatea prezentînd în fotografia alăturată dispozitivul de captare.

Întreaga tehnică privind confecționarea dispozitivului și depistarea zonelor critice va fi prezentată de prof. dr. Dan Alexandru în cadrul conferinței ce va avea loc în ziua de 11 aprilie a.c., orele 11, în Sala „Flacăra”, Casa Presei Libere, corp C, intrarea din stînga.

Locuri limitate. Vă sfătuim să aveți la dumneavoastră 100 de lei.

care „emit” 5 miliarde de pămînteni este foarte îngustă. Cu aparatura actuală, oricît de fină ar fi ea, este deci exclus să putem detecta persoana care ne interesează.

Acest tip de analiză poate furniza rezultate din cele mai complete, și de un larg interes pentru publicul larg. Oare ce ne poate oferi această ANALIZĂ SINERGETICĂ? Amănunte, în numărul viitor.

Prof. univ. dr. ing. DAN ALEXANDRU

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

Șansa de a vi se răspunde la problemele ridicate în scrisori și primirea mai devreme a rezultatelor în baza talonului, constă în expedierea, odată cu talonul, a unui plic timbrat completat cu adresa dv. pentru răspuns.

126. Mirică Georgeta, Tirgoviste. Trimis rezultatul prin poștă.

127. Pescaru Alexandru, Constanța. Poziția patului: 5; indicele de sănătate 86 la sută. Atenție la deficiențele dvs. congenitale, care pot genera probleme în viitor datorită poziției patului.

128. Gheorghe Corina, București. Poziția patului: 4; indicele de sănătate 88 la sută. Atenție la tulburări digestive, cauzate de o infestare parazitară prezentă în organism. Urmăriți cele ce vom publica în numerele următoare ale rubricii și luați măsuri în consecință.

129. Gheorghe Mihaela, București. Poziția patului: 3; indicele de sănătate 83 la sută. Tulburări endocrine (în special pancreas) și cardiace.

130. Furdul Ioan Petru, Abrud-Alba. Poziția patului: 3; indicele de sănătate 65 la sută. Aveți predispoziții congenitale la infecții. Atenție în special la căile respiratorii, unde (dacă nu aveți încă), puteți căpăta afecțiuni cronice frecvente, la care vă „ajută” și poziția patului.

131. Bojinceanu A. Vasile, Călărași. Trimis rezultatul prin poștă.

132. Cazacu Eugenia, Hirsova. Poziția patului: 4; indicele de sănătate: 57 la sută. Afecțiuni inflamatorii cronice ale colonului și ale altor organe din partea inferioară a bazinului.

133. Mintău Vasile, Strimțura-Maramureș. Poziția patului: 6;

indicele de sănătate 80 la sută. Independent de poziția (bună) a patului, datorită și vîrstei, sînt de semnalat ușoare dereglări circulatorii și renale.

134. Hangan Gheorghe, Cîmpeni-Alba. Poziția patului: 4; indicele de sănătate 74 la sută. Probleme la sistemul osos (zona lombară a coloanei vertebrale) și afecțiuni renale.

135. Crăcea Nicu, București. Rezultatul prin poștă.

136. Ghera Constanța, Roșiori de Vede. Poziția patului: 3+7 (foarte periculoasă); indicele de sănătate: 55 la sută. Probleme cu tiroida (hiperfuncție), cu aparatul respirator (trachee, bronhii) și probabil la sîni.

137. Strobach, Constanța. Poziția patului: 3; indicele de sănătate 52 la sută. Probleme la prostată și la zona lombară a coloanei vertebrale. Urmăriți numerele viitoare ale rubricii și luați măsuri în consecință, pentru a nu risca neplăceri mai tirzju.

138. Popescu Ioan, București. Răspunsul prin poștă.

139. Bordeanu Elisabeta, Focșani. Poziția patului: 3; indicele de sănătate 67 la sută. Deficiențe congenitale la sistemul endocrin. (Mai accentuat hipofiza și ovarele).

140. Lupascu Petrea, Botoșani. Poziția patului: 5; indicele de sănătate 72 la sută. Afecțiuni osoase, articulare (în special la membrele inferioare) și la circulația periferică în zona menționată.

141. Onuț Aurel, București. Poziția patului: 3; indicele de sănătate 70 la sută. Afecțiuni cardiovasculare (cu influență congenitală) și hiperfuncție tiroidiană.

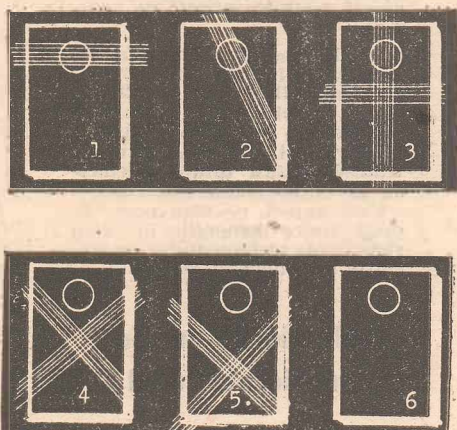
142. Tomescu Mariana, Botoșani. Poziția patului: 3; indicele de sănătate 75 la sută. Deficiențe respiratorii (bronhii) și digestive (gastroduodenale și vezicula biliară).

143. Tomescu Corneliu, Botoșani. Poziția patului: 3; indicele de sănătate: 63 la sută. Atenție la aparatul respirator (predispoziții congenitale la infecții) și la cel digestiv (pancreas, vezicula biliară). Urmăriți numerele următoare ale rubricii și luați măsuri.

144. Iacob Doina, Botoșani. Poziția patului: 4; indicele de sănătate 80 la sută. Probleme în dezvoltare la aparatul digestiv (ficat, vezicula biliară și colon), endocrin (glande sexuale) și ușoare distuncții renale.

145. Valahe Vasiliichia, Călărași. Rezultatul prin poștă.

Averman stabilește următoarele cazuri tipice ale bolii: oboseală la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3); la plămîni, stomac, vezică biliară (poz. 3 și 4); îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); îmbolnăviri ale sistemului motor al membrilor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizii lor (poz. 5). În cazul poziției 6 patul se află în zonă neutră.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)

Data nașterii Sexul

Localitatea unde domiciliază

Boala de care suferă

De cit timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc

Semnătura sau amprentă

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor da pe mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stîng, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

Stimate domnule George Arion

Sint o mare, pasionată cititoare a revistei „Flacăra” și de aceea am îndrăznit să vă scriu. Am citit în nr. 11/18-24 III 1992, interviul luat unui român maramureșean, John Roman din America și am rămas profund impresionată de felul cum a vorbit despre viața sa, despre noi, românii. Îndrăznesc pe această cale să apelez la bunăvoința dv., rugându-vă ca odată cu întoarcerea poștei, să-mi trimiteți adresa dînsului. Acestea

pentru următorul motiv: sint maramureșeană, dintr-o comună vecină, Călinești de Maramureș și aș dori neapăs de mult să-l scriu. În altă ordine de idei, v-aș ruga să dați talonul de participare pentru „Ecosinergetica”, deoarece aș dori și eu să particip, pentru a-mi da seama de tratamentul ce trebuie să-l aplic. Totodată, vă trimit și un plic cu timbru pentru răspunsul ce urmează să-l primesc. Vă rămîn profund îndatorată și aștept răspunsul dv., odată cu întoarcerea poștei.

Cu mulțumiri anticipate,
Popp Iuliana

Dacă ați epulzat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Domnule redactor,

Numele meu este Păun Alexandrina și sint din satul Vadu Roșca, comuna Vultur, județul Vran-

cea. Sint mamă a 4 (patru) copii (Raluca — 15 ani, Viorica — 12 ani, Nicu — 10 ani și Con-

stantin de 5 ani și jumătate). Situația mea este cit se poate de dramatică, iată de ce m-am hotărât să vă scriu din nou. În anul 1975 m-am căsătorit cu Ighenle Gheorghe. Din căsătoria noastră au rezultat cei patru copii amintiți. În anul 1986 ne-am despărțit legal. Prin divorț, El a plecat la Timisoara cu altă femeie. Pe 27 februarie 1987 a venit acasă și m-a forțat să-i dau o hirtie scrisă de mină, cum că n-am pretenție la pensie și alocația pentru copii. Firește că am refuzat! În noaptea de 27 spre 28 februarie 1987 mi-a dat foc la casă. L-au văzut vecinii. Asta au constatat și pompierii, că acțiunea a fost „premeditată”. Dar a scăpat de rigurile legii, fiindcă s-a ascuns ca șobolanul.

Din anul 1987 începe sirul proceselor civile cu mama soacră, Virlian Elena din Focsani (str. Cuza Vodă nr. 6, ap. 3), și cu sora ei, Stefana Jugănar din comuna Baia, județul Suceavă. Cele două surori m-au tradus în instanță, că am intrat în mod abuziv în casă, că terenul aferent imobilului nu-mi aparține etc. Prin sprijinul nemilcitat al revistei **FLĂCĂRA** (drept pentru care vă mulțumesc, cu oarecare întârziere), cazul meu a ajuns la Tribunalul Suceavă. Prin Decizia civilă nr. 904, din 13 aprilie 1989, dosarul se retrimit pentru re judecare la Focsani, firește, cu precizările de rigoare. La dosarul nr. 1326/1989, Tribunalul județean Vrancea emite decizia civilă nr. 4, din 5 ianuarie 1990, în care se stipulează: „Modifică sentința în sensul că respinge ca neîntemeiată acțiunea întentată de reclamantele Virlian Elena și Jugănar Stefana”.

Din nefericire, prin mame de culise, dosarul 980 IR/1991 este redeschis de către cele două „întimate”, pomenite mai sus. Pe ce temei? Intrucit fostul Tribunal Suceavă și-a pus concul-

ziile. Tribunalul județean Vrancea și-a spus ultimul cuvânt, care nu a mai fost atacat prin recurs la Procuratura Generală. Recent mi s-a înmănat o nouă sentință civilă nr. 1519, din 12 martie 1992, în care sint avertizată: „Obligă pârta (deci pe subsemnata) să delege reclamantelor în deplină proprietate și pasnică posesie imobilul situat în vatra satului Vadu Roșca”.

M-am înfățișat la președintele Judecătoriei Focsani, dl. Chitroceanu, care l-a chemat la dînsul pe dl. Vraciu, președintele completului, care a semnat o astfel de aberantă sentință. Președintele l-a spus textual: „Te-ai gândit cînd ai dat o asemenea sentință? Cum să lasi o femeie cu 4 copii în stradă?”. Le-am spus că vin din nou la București, la revista **FLĂCĂRA** și la Ministerul Justiției. M-au sfătuit să nu vin la București, intrucit mă vor sprijini la recurs, pentru a recistiga cauza. Dar eu nu mai am nicio un fel de încredere în asemenea potlogării.

Domnilor redactori de la revista **FLĂCĂRA**, oameni de bine, care ați ajutat mulți oropsiți și obidiți ai sorții, nu vă cer să interveniți în instanță, intrucit nu este legal. Dar ceea ce mi se face mie, din anul 1987 și pînă în prezent, este o continuă tracasare din partea celor două femei. Oare cei 4 (patru) copii nu sint și nepoții lui Virlian Elena? Intre noi fie vorba, uneori m-a ajutat cu bani, intrucit fiul său nu mi-a trimis nici un ban drept alocație pentru copii. Nu vreau cei 121.250 lei despăgubiri civile. Mă lipsec de alocația pentru copii, dacă un astfel de om nu are și suflet de tată. Dar vreau să mă sprijiniți pe lângă forurile județene pentru a fi lăsată în bună pace în casa în care locuiesc cu cei patru copii, pentru a-i crește și învăța, în credința și dragostea de țară și bunul Dumnezeu.

HORĂȚIU T. POENARU
Cluj-Napoca

POȘTA REDACTIEI

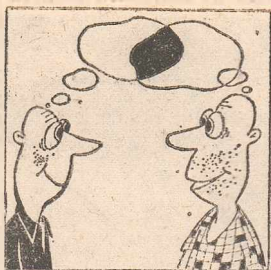
FLORICA MARIS — Constanța: Pentru mai multă siguranță reluăm răspunsul și în paginile revistei. Sintem de părere să vă adresați pentru problema dvs. domnului ing. Valeriu Popa cărui puteți să-i scrieți la următoarea adresă: str. Maior Coravu, nr. 17, București (în apropierea stadionului „Național”).

COSTICA GIUROIESCU — Lugoj, Micro 1, Alcea Pinilor, nr. 7, bl. 7, sc. B, et. I, ap. 5, jud. Timiș: Vă mulțumim pentru aprecieri. Deoarece sinteți un vechi cititor al revistei noastre, vă oferim o mică recompensă, trimițindu-vă numărul care vă lipsește din colecție.

VICTOR PETRUCĂ — Piatra-Neamț, str. Petru Rareș, bl. 2 A, sc. F, ap. 91: Situația pe care o relatați în scrisoarea pe care ne-ați trimis-o la redacție prezintă interes. Refaceți, însă, materialul, comprimindu-l într-o filă dactilografiată.

SMARANDA NICOLESCU — Slatina, str. Teiului, bl. H.C. 4, jud. Olt: Nu s-a stabilit, deocamdată, dacă vom putea expedia contra ramburs almanahul „Flacăra”. Cit despre supliment nu aveți cum să-l primiți o dată cu abonamentul. Încercăm, totuși, să vi-l trimitem.

ELENA GRECESCU ■

Participați la rubrica

Idei în licitație

Să stopăm turismul-business!

După revoluție, odată cu deschiderea granițelor, occidentul a avut parte de o adevărată năvală de cetățeni români de cea mai proastă calitate. N-avem cuvinte să spunem cît rău ne-au făcut acești oameni de nimica, ducînd peste hotare o față a României care

de fapt nu aparține României. Am fost și eu cu mașina pînă în Ungaria. Ce am văzut la punctul de vamă m-a umplut de proare și revoltă. Nu vorbesc de numărul mare al țiganilor. Dar și din turisții cu față albă, marea majoritate erau bisnițari, persoane care tre-

ceau frontiera țării în calitate de negustori jalnici, ducînd cu ei boarfe pentru a cîștiga 3-4 sute de forinți. Pentru a pune capăt acestui exod al rușinii propun:

1. Retragerea pașapoartelor tuturor celor care s-au compromis în străinătate. În această cate-

gorie intră nu numai țiganii care au mîncat lebedele de la Schönbunn, ci și mulțimea de bisnițari cunoscuți la vamă pentru traficul ilicit de mărfuri.

2. Să se institue un control sever la graniță, interzicîndu-se categoric scoaterea produselor în scopul comercializării lor. Importul și exportul de mărfuri să fie făcut numai de persoanele autorizate.

3. Să se revină (cel puțin pentru țările învecinate) la obținerea unor sume rezonabile, în valuta țării respective, pentru efectuarea de călătorii turistice.

Prin aceste trei intervenții se va produce o binevenită decantare calitativă și vom putea să ne spălăm obrazul de rușine.

HORĂȚIU T. POENARU
Cluj-Napoca

RANK XEROX™

Ora înfățișării cu RANK XEROX

— În această veșnică luptă care este lumea afacerilor, avem cu toții nevoie de un partener puternic.

— Iată de ce **RANK XEROX** este alături de dumneavoastră!

— Dacă ați ales ca mașina de scris, copiatorul și fax-ul dumneavoastră să poarte marca **RANK XEROX**, este pentru că această marcă nu înseamnă doar calitate, eficiență și productivitate ci și o excelentă rețea de servicii ce va face ca aparatura dumneavoastră să fie menținută permanent într-o stare excepțională și să beneficieze de accesorii de calitate.

RANK XEROX, o organizație mondială ce acoperă astăzi și România.

Distribuitorii autorizați **RANK XEROX**:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel.: 996/15 881

APEL srl
Arad
Tel.: 996/15 231

AREXIM srl
București
Tel.: 14 98 34

ADVLUS srl
București
Tel.: 12 95 77

COMPIEST ANVICO srl
Tirgu Mureș
Tel.: 954/16 644

COMSER srl
Hunedoara
Tel.: 957/12 538 - 132

COMSERVICE Co.
Bacău
Tel.: 931/46 642

ESTICO srl
Brașov
Tel.: 921/19 052

FIBA IMPEX srl
Ploiești
Tel.: 971/24 717

FIBA (NORD) srl
Suceava
Tel.: 987/26 996

METRONOM
Piatra Neamț
Tel.: 936/14 570

METPRIBOR
Chișinău
Tel.: prefix/47 15 24

ROM TEAM SOLUTIONS srl
București
Tel.: 13 43 73

TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel.: 941/63 193

UNIVERSAL L.D. srl
Iasi
Tel.: 981/42 110 - 1209

Publicitate

REPREZENTANȚA PENTRU ROMÂNIA:
București 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27,
Tel.: 12 00 53, Fax: 12 00 54

GHEORGHE POPESCU, Lugoj, jud. Timiș:

a) Cu I.L.O.L. Lugoj ați încheiat un contract de vânzare-cumpărare a uscătoriei blocului. Acesta poate fi contestat, chiar și după 9 luni, dacă a fost încheiat cu încălcarea legii.
b) Se poate invoca nulitatea sa, în condițiile în care I.L.O.L. Lugoj, vânzătorul dv., nu era proprietarul uscătoriei, aceasta aparținînd de drept, în cote părți, proprietarilor apartamentelor din bloc.
c) Ca atare, cumpărarea uscătoriei trebuia s-o faceți de la acești proprietari. Acordul scris al acestora, cum că ar accepta vânzarea, nu constituie decît o promisiune și nu un act autentic de vânzare-cumpărare care să vă acorde dreptul de proprietate.
d) Folosiți-vă de acest acord, ca antecontract, solicitînd judecătorei să pronunțe o hotărîre care să țină loc de contract, în condițiile art. 12 al Decretului nr. 144/1958 și art. 111 cod procedură civilă.

MARIA VLEJU, com. Astra, jud. Suceava:
a) Cercetările penale pot dura mult timp, chiar luni, pînă la întocmirea dosarului de trimitere în judecată. În cazul soțului dv., întînderea acestora peste 30 de zile, nu este de natură a le afecta valabilitatea.
b) Gravitatea leziunii produse prin lovirea cu cuțitul este stabilită de actele medicale, pe care le puteați contesta în decursul procesului penal. Altfel, se prezumă că le-ați acceptat.
c) Împăcarea părților este o modalitate de evitare a procesului penal. Numai că, probabil, în cazul soțului dv., victima nu a fost de acord cu această soluție și nu o puteați obliga.
d) Pentru un venit suplimentar, adresați-vă primăriei în vederea obținerii unui ajutor social.
e) Verificarea legalității măsurilor luate în dosarul penal al soțului dv. o va face Procuratura Generală, căreia ne-am adresat, trimițindu-i scrisoarea dv.

CORNELIU OLTEANU ■

Asasinate, tâlhării, bestialități în stil al

Faptele abominabile pe care vi le prezentăm fac obiectul dosarului de urmărire penală nr. 446/P/1990, al cărui rechi-zitoriu a fost întocmit de procurorul MA-RIN CARCEL, de la Procuratura Munici-piului București.

Cine sînt criminalii? Trei indivizi fără ocupație, cu antecedente penale, aproape analfabeți, proveniți din familii dez-organizate, ei înșiși părinți de copii pro-veniți din concubinaje. Violenți, cruzi, sadici. Din datele obținute în cursul ur-măririi penale a rezultat că, în perioada 1988-1990, cei trei au săvîrșit 31 de in-fracțiuni de tâlhărie și furt prin efrac-tie, cărora li se adaugă: DUMITRU VICTOR, un omor deosebit de grav, trei infracțiuni de tâlhărie, două de furt ca-lificat, patru violări de domiciliu, DU-MITRU MARCEL, și FLOREA VIOREL — patru infracțiuni de omor deosebit de

grav, nouă infracțiuni de tâlhărie, un furt calificat, opt violări de domiciliu etc.

În noaptea de 14/15 martie 1990, în jurul orei 21,30 cei trei asasinii intră prin violență în locuința a doi bătrîni: Fo-tinghiu Gheorghe de 80 ani și soția a-cestuia, Fotinghiu Fernande de 90 ani. În timp ce infractorii loveau în ușa de la intrarea principală, forțînd-o, bătrîniul a ieșit pe o altă, strîgînd „hoții, hoții”. Cei trei îl prind pe nefericitul bătrîn și-l lovesc bestial cu pumnii și picioarele, reducîndu-l la tăcere. Unul din bandiți rămîne în curte să observe dacă au fost auziți de vecini și să țină de „șase”. Cei-lalți doi au intrat în casă. O găsesc în una din camere pe bătrîna Fotinghiu că-reia îi aplică mai multe lovituri între-bînd-o: „Unde ții banii și bijuteriile, hoască bătrînă?” Scotocesc apoi casa, fu-ră ce e de furat, plus 20 000 de lei pe

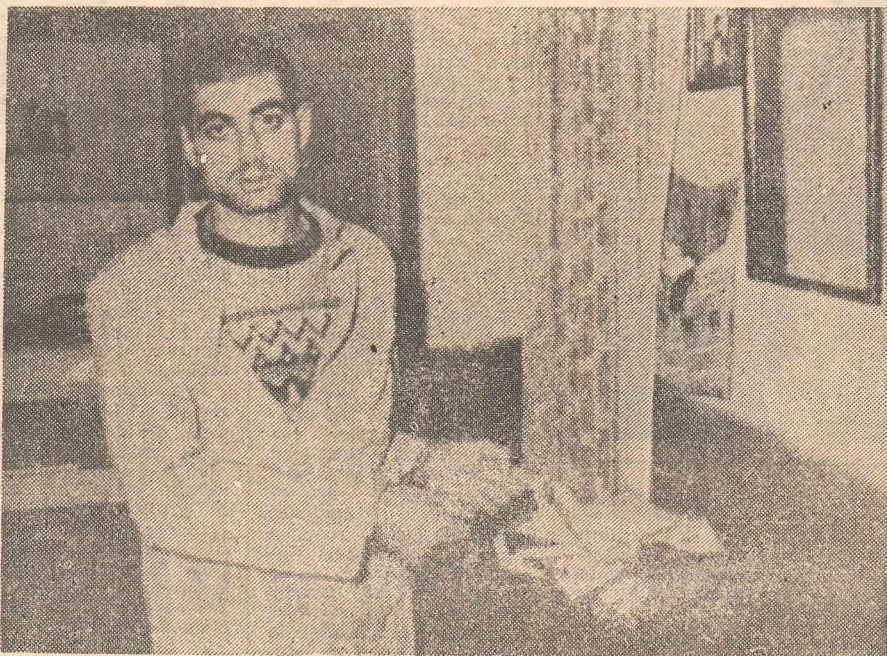
care bătrîniul îi păstrau pentru înmormin-tare. Iau cu ei și bijuteriile: două ve-righete, două inele, o broșă, un medalion precum și un magnetofon marca „Grün-dig — 6 000”. Cu lucrurile și banii fu-rați, tâlharii dispar în noapte. În dimi-neaua zilei de 15 martie o vecină, Stam Constantina îi găsește pe cei doi bătrîni: el decedat, iar femeia în comă. Va fi

atacă pe nevolnic, aplicîndu-i lovituri cu pumnii, doborîndu-l lîngă soba de tera-cotă. „Dacă faci gâlăgie, te-am ras, auzi?”

Se zice că „pofta vine mîncînd”. Cei trei, încă nemulțumiți de „recolta” ace-lei seri, îl vizitează la domiciliu și pe Ruse VioREL, de pe str. Păunașii Codrilor nr. 12,

ce-tipe. o lov-acoper cel fi Scotoc 7 000 damă,

Va fi nevoie să reintroducem capitală? Climatul infracțional di-reclamă o astfel de măsură. Re-pagina de față este și ea un

Criminalul Dumitru Victor. La activ: un omor, două tâlhării, numeroase furturi

salvată...

Peste cîteva zile, adică în noaptea de 18/19 martie 1990, cei trei își fac apariția pe str. Col. Corneliu Popea nr. 34, sec-tor 5. O casă frumoasă, cu parter și etaj. La parter locuia Dan Postelnicu, de 37 ani cu mama sa Ioana Postelnicu. Apar-tamentul de la etaj aparținea lui Avram Stancu, dar care locuia la o altă adre-să. În seara zilei amintite, Postelnicu Dan, împreună cu mama sa, se aflau ple-cați în vizită la fratele său Postelnicu Lucian, domiciliat în str. Mărluca nr. 4.

În aceeași seară, după ce l-au ucis și tâlhărit pe Postelnicu Dan, cei trei ban-diți atacă locuința Elenei Costeanu si-tuată pe aceeași stradă, dar la nr. 8, par-ter. Stăpîna casei stătea culcată pe pat, cu lumina stinsă. Cei trei forțează in-trarea în locuință, lasă stururile de la ferestre și aprind lumina. Îi aplică vic-timei mai multe lovituri cu pumnii în-trebind-o unde ține banii și aurul, aver-tizînd-o să nu țipe că o „termină”. Rup firul telefonic. Răvășesc casa, iau te-miri ce și suma de... 400 lei. Atît avea biata femeie în casă. În jurul orei 21,30, în aceeași seară, infractorii iau cu asalt altă locuință din același cartier, str. Toporași nr. 63. Escaladează gardul în stilul lor personal, forțează una din ușile de intrare în imobil și... acolo dau nas în nas cu stăpînii casei, un bătrîn de 79 de ani, Capotă Gligor. Toți trei îl

După comiterea fărădelegilor din luna martie 1990, asasinii își permit un scurt „respiro”. Duminică, 1 aprilie 1990, FLO-REA VIOREL și DUMITRU MARCEL, merg chiar la o petrecere în comuna Răcari, județul Dimbovița. În jurul orei 21,00, cei doi pleacă cu trenul spre București. Coboară în gara „Basarab”. Se decid pe loc „la treabă”. La ce fel de „treabă” s-au gândit veți vedea î-mediat...

Într-o căsuță, proprietate personală, de pe Calea Giulești nr. 180 sector 6, lo-cuia, singură, Maria Turcîla, în vîrstă de 76 de ani. Cei doi sar gardul, forțea-ză ușa de la intrare și dau buzna în ca-să. Femeia încearcă să fugă, să strige după ajutor. Agresorii îi aplică mai multe lovituri cu pumnii și picioarele. Victima cade fără să se poată apăra.

Bestiile o „vizitează” apoi pe Ioana Dănăilă, de 81 de ani. Aceasta locuia tot pe Calea Giulești la nr. 219. Folosind procedeele știute pătrund în imobil. Bă-trîna stătea pe marginea patului. Auzise

Pe Întră-tă, cu...E două lești nr. 93 puses luat mindr turnă. data va fo va es Flir te a motul deschi și înc Infrac pe sti li apl Vici Florea ceas

Una din victime. Ucisă cu sadism și bestii

ASOCIAȚIA VETERANILOR RESTABILEȘTE ADEVĂRUL

130.000 români în prizonierat sovietic

Asociația Veteranilor de război din România s-a constituit de la 27 decem-brie '89. În locul ei activase pînă atunci, din 1980, un simulacru intitulat Comite-tul Foștilor Luptători Antifasciști. Nou-inființata asociație a avut ca prim-obiect-iv redarea onoarei militarilor care au luptat în Est, contra mamutului stali-nist. A mai reușit să „smulgă” organului legislativ post-revoluționar o lege (Legea 49) privind anumite sporuri și indemniza-ții de luptă, gratuități pe mijloacele de transport în comun, pe calea ferată — și a propus o lege pentru scutirea de impozit (a veteranilor) numai pentru bu-nurile personale. Asociația posedă filia-le în fiecare județ — și una în Ministe-rul de Interne. Este neguvernamentală și nepatrimonială. A dobîndit personalitate juridică încă din februarie 1990. A-sociația Veteranilor se află printre cele mai îndreptățite surse de reconstituire ale adevărului istoric. Dintre veteranii de război aflați astăzi în viață, 190 000 au participat împotriva Imperiului lui Stalin în campania din Est. După 23 august 1944, conform uzanțelor diplomatice, pri-zonierii de război, toți ciți fuseseră luați din iunie '41, pînă atunci, ar fi trebuit, în mod normal, să fie eliberați de către bolșevici. Nu a fost așa: mulți au rămas să albească, prin oasele lor, meleagurile străine ale stepei, condamnați la muncă silnică. Repatrierea lor a fost anevoioa-să și aproape nesfîrșită în timp, unii în-torcîndu-se abia în 1958, la paisprezece ani de la sfîrșitul războiului. Numărul acestor martiri ai neamului se ridică la cutremurătoare cifră de 130.000 de ro-mâni. Mulți dintre ei au fost „abandonăți” de guvernul comunist instaurat la pu-tere în România, lăsați acolo ca să mun-cească în contul fantasmagoricelor datorii de război. Aproape 40.000 din acești vi-tregiți ai soartei au reușit să se întoar-că în acel 14 ani de tristețe. Ce s-a în-tîmplat cu restul? Fie au rămas acolo, prin ținuturile nesfîrșite ale Rusiei, fie au răposat, răpuși de suferințele muncii

lor de ocazi. Asociația Veteranilor contactat ambasada URSS-ului, pentru a afla ciți mai trăiesc acum dintre româ-nii rămași acolo. Neamul românesc nu-mără pe răbojul său aproape 300 000 de dispăruți în regiunea Cercului Polar de Nord, în Siberia sau în minele de cărb-uni din Tomba. Odată cu celebra și ar-higlosata „întoarcere a armelor” (armele

a sens, cele mai folosite surse de informa-ție sînt: Arhiva Ministerului 024.025 Pi-tești și Arhiva MAPN 2418 București. Al doilea război mondial ne-a costat imens, pe lîngă morți, dispăruți și ră-niți (vindecați), numai marii mutilați de război și invalizii de gradul I sînt în nu-măr de 885 rămași astăzi în viață, în timp ce invalizii de gradul doi și trei

se întorc și singure?), statul român i-a pierdut și pe tinerii ofițeri români aflați, în august '44, la studii în Germania — și luați prizonieri acolo. Dintre prizonie-rii români, luați de Stalin, nu s-au mai întors în țară decît cei care s-au înrolat în cadrul Diviziei „Tudor Vladimi-rescu”, Diviziei „Horia, Cloșca și Cri-șan”, și cea a colonelului Ciobanu. Abia acum începe adevărata reconstituire a situației unor veterani de război care încearcă să-și recupereze această calita-te prin documente sau martori. În acest

mai trăiesc în număr de 17 598. În urma acestui holocaust sîngeros, au mai trăit pînă astăzi 47 271 văduve de război. Pro-blema mutilaților e cu mult mai compli-cată decît s-ar crede la prima vedere: circa 10.000 dintre aceștia au nevoie de proteze. Peste 500 au stringentă nevoie de cărucioare de deplasare. Toate ace-s-tea echivalează cu un necondiționat efort pe care memoria recunoscătoare a țării trebuie să-l facă fără să pregete.

MIHAIL GALĂTANU

RUȘINEA DE PE LUME

Timp pierdu nervi tocat la Vama Bors

Ni se semnalează din Oradea că, la punctul de frontieră, atmosfera și me-todele de lucru ale personalului grăni-cheresc au devenit de nesuportat. Pen-tru efectuarea formalităților vamale se așteaptă la cozi interminabile cîte 10-16 ore! Fiecare pașaportar, care iese sau intră în țară, este privit ca un virtual spion, traficant de droguri, individ cer-tat cu legea. Cel care sosește din Ge-manția, traversînd fără probleme, Cehoslovacia și Ungaria, găsește această poartă de intrare în România ferecată cu o mie de lacăte și păzite de cerberi fioroși. Am rămas ultima țară din fostul lagăr socialist (exceptînd, probabil, Al-bania) unde se aplică în continuare me-tode de control de tip bolșevic. Nume-roase mașini sînt „trase pe dreapta” și purecate de parcă ar transporta dina-mită. Se scot banchetele, se desface ta-piseria, iar pasagerii sînt controlați u-neori corporal.

La ce bun? Ca să alungăm și ultimii turiști străini ce se încumetă să ne vi-

erican

Văzându-i începe să entru mult timp. Tilharii utitul. O aruncă în pat, plapuma. Dumitru Mar- ictimei cercei din urechi. prin şifonier unde găsec as bărbătesc şi unul de e de plajă...

edeapsa omânia area din gument.

1990, vecinii se alertează. O găsec pe bătrână moar- a trasă peste ea...! ine de miezul nopţii. Ca mesite părăsesc Calea Giu- esc pe strada Flămînda la al 6. Dumitru Marcel îşi cuţitul cu lama de 45 cm nţa Mariei Turcilă. Era e mare de ţinuta sa noc- utea să-i stea în faţă? De vor acţiona altfel. Marcel de la intrare, iar Viorel, ereastra de la bucătărie. Florea Viorel, cade pes- nindu-l. Datorită zgo- şinul casei se trezeşte, stra camerei unde dormea tpe „săriţi, hoţii, hoţii”. în curte. Marcel îl vede sei în dreptul geamului şi vitură de cuţit în faţă... tpetele şi aprind luminile. pierde cu acest prilej un şi pălăria de plajă, sus-

trase de la locuinţa victimei Dănilă Ioana...

Insuccesul nu-l dezarmează. Tilharii se întorc în Calea Giuleşti în dreptul imobilului de la nr. 95. Sînt ferm hotărîţi să refacă terenul pierdut. Exca- ladează gardul şi intră în locuinţa lui Vanghele Ioan prin intrarea de serviciu. În momentul în care infractorii pătrund în încăperea unde dormea stăpinul casei, acesta se trezeşte. Dumitru Marcel blo- chează uşa camerei cu spatele, iar incul- patul Florea Viorel îl atacă pe Vanghele Ion cu cuţitul aplicîndu-i două lovituri. Cînd dă, cu sete, pentru a treia oară, cel atacat reuşeşte să eschiveze lovitura. Lama cuţitului se izbeşte puternic de zid, rupîndu-se cu singele şiroind. Vanghele, om zdravăn, se luptă cu agresorii, reu- şind să-i alunge. În fuga lor „ruşinoasă” asasinii pierd un ceas bărbătesc furat din locuinţa victimei Dănilă Ioana şi 83 monezi de cîte un leu, din banii sustraşi de la Turcilă Maria...

Acestea vor constitui printre altele probe indubitabile ale atrocităţilor comi- se de aceşti netrebnici asasinii în noaptea de 1/2 aprilie 1990.

Justiţia, urmează să-şi spună cuvîn- tul! Sperăm să fie unul pe măsura fap- telor comise de către nemernici. Ne în- trebăm şi noi, ca mulţi alţii, dacă cele trei bestii umane ar fi săvîrşit lanţul de asasinate ştiînd că asemenea fărădelegi se pedepsesc cu moartea?

NICOLAE PENEŞ

banda de gangsteri.

ze ţara? Este mai năpădită Româ- de gangsteri, mafioţi, de negustori arme decît centrul Europei? Aiul Suspiciunea, răutatea, mitocănia în ultimă instanţă, lipsa de profesio- ism, sînt moşteniri ale raiului comu- t. Acesta a contaminat omul în uni- mă cu o boală incurabilă: megalom- nia. El ştie, aşa a fost învăţat, că itinţia de poliţist sau vameş îi r. puteri nelimitate. Aici la Bors, lipsa de civilizaţie, şica- e; căutarea nodului în papură au pro- rat şi pe fondul conflictelor etnice. tăţeanul maghiar Istvan Katona a fost it în trei rînduri să intre în Româ- sub diverse pretexte ridicole. Ulti- dată şi s-a reposedat că are caroseria şinii zgîrlită. De parcă în România circula numai maşini nou nouţe; în ublică, autorităţile maghiare s-au gră- să mineze terenul. Cetăţeanul ro- in, de naţionalitate maghiară, E. szlo, a fost oprit în apropiere de lo- tatea Beretyoujfalu de o patrulă de

haidamaci ai poliţiei ungare. I s-a reposedat că nu poartă centură de sigu- ranţă. Apoi a fost întrebat dacă vor- beşte ungureşte. Turistul le-a răspuns că e limba lui maternă. I s-a aplicat o amendă de 200 forinţi. În urma lui a fost oprită, pentru aceeaşi contraven- ţie, o maşină cu număr de Dim- boviţa. La întrebarea dacă vorbeşte un- gureşte, omul de la volan a dat din u- meri. Şi s-a ales cu o amendă de 3000 forinţi. Intoleranţa sovîină este evidentă.

Cît va mai dura această situaţie? Nu sîntem de ajuns de arătaţi cu dege- tul în Europa? Pe dumneavoastră vă întrebăm, domnilor de la Direcţia ge- nerală a vămilor şi de la Serviciul Ro- mân de Informaţii. Chiar nu se poate organiza un dialog româno-maghiar pentru ca aceste răfuieli nedemne să dis- pară? Pentru ca, pe baza unei înţel- geri comune, personalul grăniceresc să revină, deoparte şi de alta a frontierei, la practici legale şi urbane?

(L.T.)

Dumitru Iuga:

„Administraţia şi conducerea Televiziunii sînt aservite puterii”

La sosirea în biroul Sindicatului Liber din Televiziunea Română, aflat după un perete de paravan, dl Dumitru Iuga mă întîmpină nu în carne şi oase, ci din- tr-un videoclip electoral în pregătire pentru viitoarele alegeri sindicale. Soseşte în scurt timp, acceptînd fără re- ţineri un interviu pentru „Flacăra”. In- tră direct în subiect.

D.I.: Activitatea noastră se desfăşoară non-stop, 24 din 24 de ore. Într-o si- tuaţie anormală, viaţa sindicală nu se poate desfăşura în condiţii normale. Cu atît mai puţin în perioada campaniei electorale. În Televiziune se manifestă două curente sindicale: un curent refor- mator care îşi propune schimbări de fond în relaţiile administraţie-salariaţi şi unul conservator ce consideră că putem func- ţiona şi trăi în aceeaşi poziţie de drepti în care am trăit atîta ani de zile. Re- zultatul acestor alegeri va demonstra nu numai salariaţilor din Radioteleviziune, ci şi opiniei publice, dacă în conştiinţa noastră s-a produs vreo mutaţie după evenimentele din decembrie 1989.

Rep.: Întrevedeţi în aceste alegeri sin- dicale soluţia revenirii la un puls nor- mal?

D.I.: Ele pot rezolva doar chestiuni- le specifice vieţii sindicale; problemele fundamentale care apasă asupra acestei instituţii vor fi soluţionate printr-un ca- dru legal, democratic pe care Parlamen- tul României va trebui, în cele din urmă, să-l adopte. Nu am în vedere ac- tuala lege a audio-vizualului, nici legile organice care vor fi adoptate, probabil, în viitorul apropiat, privind organizarea şi funcţionarea TVR, ci adevăratele legi democratice care vor fi votate de noul parlament ce se va alege în această pri- măvară. Eliberarea RTV trebuie să se desfăşoare simultan pe două planuri: eliberarea din interior, în planul con- ştiinţei oamenilor care lucrează în aceas- tă instituţie, şi eliberarea din exterior, acel cadru legislativ despre care vor- beam.

Rep.: De ce nu sînt prezentate pe post chiesurile liderilor politici? Se ştie că în unele oraşe din ţară, vizitate, pre- şedintele Iliescu a fost hulit, iar recenta întrevedere Petre Roman — studenţii de la Facultatea de Drept a fost un esec, liderul fesenis, fiind huiduit şi părăsind facultatea sub escortă. Despre nici unul din evenimente RTV nu a relatat nimic.

D.I.: Între etajul XI şi segmentele puterii feseniste, dominante în stat, funcţionează telefoanele cu fir scurt. Si- gur, administraţia sau conducerea încear- că să pozeze în postura de independen- ţă, le place să-şi afirme această pozi- ţie, dar este vorba de un fals grosolan. Administraţia şi conducerea Televiziunii sînt subordonate total puterii. Aşa se ex- plică de ce aceste chicsuri politice nu pot să apară şi nici opoziţia nu-şi gă- seşte locul merit în programele de in- formaţii ale Radioteleviziunii Române. Se ştie, doar, cine controlează acest mij- loc de informare în masă deţine puterea în stat.

Rep.: Care sînt relaţiile dumneavoa- stră cu conducerea Televiziunii Române?

D.I.: Oficiale. Schimburi de note... Eu personal nu mai întretin nici un fel de relaţii cu etajul XI, dar ca persoană ju- ridică sînt obligat să păstrez aceste con- tacte. Este o situaţie anormală, pe care nu o vedem rezolvată decît prin schim- barea actualelor structuri administrative. Nu putem angaja un dialog civilizat cu o persoană care se comportă ca un ade- vărat despot. Cazul Pumnea, căruia i se interzice prin dispoziţiile verbală dată

uniţăţi de pază, accesul în instituţie, fără nici un temei legal, este concludent.

Rep.: Aţi accepta să fiţi directorul TVR?

D.I.: Nu sînt omul potrivit pentru o astfel de funcţie. Pot să fac alte lucruri, mult mai utile decît să mă angajez în- tr-o funcţie care mă depăşeşte, ale cărei responsabilităţi sînt deasupra mea.

Rep.: Cum influenţează partidul de guvernămînt şi preşedintele ţării, activi- tatea Televiziunii Române?

D.I.: Prin dispoziţii telefonice şi in- tervenţii directe. În RTVR se vîntură, frecvent, anumite personaje cu sarcini precise în acest sens. Alexandru Miro- nov, Gelu Voican Voiculescu, spre exemplu.

Rep.: Credeţi că sînteţi singurul lider sindical care nu apare pe post pentru a face publice nemulţumirile Sindicatului Liber din RTVR?

D.I.: Sîntem obstructionaţi cu o preci- zie matematică. Iată, recentul conflict de muncă s-a încheiat cu un proces ver- bal din care administraţia a extras ceea ce i-a convenit şi a difuzat pe post o informaţie trunchiată. Am încercat o replică, uzînd de dreptul fireesc; bineîn- teles că nu ne-a luat nimeni în seamă. În timp ce Sindicatul Liber este minima- lizat, se vorbeşte tot mai frecvent, pe postul naţional de televiziune, de celelal- te sindicate, despre care opinia publică nu ştie mai nimic.

Rep.: Nici despre ameninţările la care sînteţi supus nu ştie nimic.

D.I.: Frecvenţa lor creşte mai ales în momentele în care apar public într-un anumit context. Nu lipsesc, însă, nici în zilele obişnuite. Cînd s-a prezentat scena cu atacul de tip mafiot din str. Precupe- ţii Vechi, cu rafalele de armă respecti- ve, imediat a sunat telefonul şi mi s-a spus că voi primi un încărcător în cap. M-am obişnuit; nu mă mai deranjează. N-am fost agresat încă în stradă şi sper că puterea să fie suficient de lucidă şi să rămînă în zona ameninţărilor telefo- nice. Noi, cei care am trecut prin închi- sori, nu mai putem fi intimidati.

Rep.: Prin unele emisiuni (Telemaga- zin duminical) s-a încercat o transpa- renţă a instituţiei care este televiziunea. Telespectatorii au putut vedea aspecte din birourile şi atelierele celor care lu- crează aici. Este aceasta o dovadă că RTVR nu are nimic de ascuns şi nu umblă cu dedesubturi?

D.I.: Simple găselniţe reportericeşti. Transparenţa nu înseamnă prezentarea birourilor, ci a cullselor unde seiau deciziile privind structura de programa- re şi puritate a informaţiei care este di- fuzată. Ar fi interesant pentru tele- spectatori să fie prezentată o şedinţă a consiliului de administraţie sau activita- tea de selectare a informaţiilor, de către responsabilul unei emisiuni de actuali- tăţi. Aceasta ar însemna un început de transparenţă. Ca să nu mă vorbesc de bilanţul economico-financiar al acestui institutii, pe care îl reclamăm încă din decembrie '90 cînd eram în greva foamei.

Rep.: Care este, după părerea dvs., cauza crizei prelungite de autoritate prin care trece presa din România?

D.I.: Cum putem vorbi de o eficienţă a presei libere cînd domnul Ion Iliescu declară cu seninătate că şi în cazul în care ar ieşi în stradă un milion de oa- meni, el tot nu şi-ar prezenta demisia? Aceeaşi atitudine o au toate celelalte segmente ale puterii, fiind cunoscut pro- verbul: cîinii latră...

25 februarie 1992

RADU POPA

REVANȘA

GEORGE ARION

Ar merita, poate, să se scrie o povestire despre unchiul Michiță.

Ajuns, prin anii '60, în fruntea treburilor din satul său, s-a gândit, printre altele, și la drumul de doi kilometri care ducea la gară. Și, împreună cu alți gospodari, a plantat de-a lungul lui pruni.

Primăvara te fermecau cu frumusețea florilor. Vara, în toiul zădufului, drumeții le căutau umbra. Toamna, crengile încărcate de fructe te îmbiau să alegi după pofta inimii. Iarna, când nămeții erau cât un stat de om, marcau calea dintre gară și sat, ca niște străjeri credincioși.

Prunii au căpătat și un nume din partea celor recunoscători: li s-a spus, cum era și firese, prunii lui Michiță.

Atunci au început necazurile.

Unchiul Michiță a fost chemat la oraș ca să dea socoteală, a fost muștruit, a fost pus să răspundă la întrebări incuetoare: ce-a dorit el plantând acei pomi? Să-și facă publicitate? Să instaureze un cult al personalității sale? Cine se crede el c-ar fi?

Ca urmare, a fost îndepărtat de la cîrma treburilor satului și înfierat ca un personaj odios la toate sedințele. I s-au tras și alte necazuri de la aceea faptă bună pe care a făcut-o pentru semenii lui. Dar nu l-a mirat nimic din tot ce i s-a întâmplat. Și niciodată n-a avut vreo tresărire de orgoliu auzind trecătorii spunând pe drumul care leagă satul de gară: „Aștia sînt prunii lui Michiță.”

Fiindcă așa li se spune și azi, oricît ar fi încercat unii să le facă uitat numele.

ZONA DE TANDREȚE

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

Al Soljenitin

OZI DIN VIAȚA LUI IVAN DENISOVICI

Literatură rezistență

● În colecția „Literatură rezistență” a recentei înființate Editurii „QUINTUS” din București, apare celebra năvelă „OZI DIN VIAȚA LUI IVAN DENISOVICI” semnată de Alexandru Soljenitin. Translatarea în românește aparține lui Sergiu Adam și Tiberiu Ionescu. Prefata este semnată de Vlad Sorianu. Pretul cărții: 120 lei. La 16 noiembrie 1992 apare exemplarul de semnal al năvelei. Personajul central, Ivan Denisovici, „împrumută” ceva din biografia scriitorului. Soljenitin a îndurat 8 ani grei de detenție, în urma unor aspre critici proferate la adresa lui Stalin. De altfel, tema universului cosmaresc al lagărelor este frecventă la Soljenitin (vezi „ARHIPELAGUL GULAG”, „PAVILIONUL CANCEROSILOR” etc.). Dar, încă din decembrie 1962 începuseră criticile virulente la adresa artelor în general și a literaturii în special, la prețioasele indicații ale lui N.S. Hrușciov. Din acest tir ideologic încrucișat n-au scăpat scriitorii Voznesenski, Evtusenko, Iliia Ehrenburg, V. Nekrasov, Al. Soljenitin etc.

La propunerea lui François Mauriac, lui Al. Soljenitin în 1970 i se decernează Premiul Nobel. „În lupta cu minciuna, fără excepție, arta a învins întotdeauna”, rostea el la decernarea rîvnitului premiu. În 1974 este expulzat din URSS. Se stabilește mai întâi în Elveția, apoi, definitiv, în statul Vermont (SUA). La cei 72 de ani, după 18 volume traduse în mai toate limbile pămîntului, scrie „Aprilie '17”, cu un fel de tardivă nostalgie față de împotul rus.

● Poetul arab Salah Mahdi este născut în 1955, la Bagdad. Între anii 1975-1980 își face studiile de drept la Cluj. Apoi se căsătorește și se stabilește la Satu Mare. „Casa de editură PLEIADE” din orasul ardelean îi tipărește primul volum de versuri: „Căderea stelelor în Babilon” (lectorul cărții este Daniel Corbu, iar prefata o semnează George Vulturescu). Excelenta prezentare grafică aparține inspi-ratului și neobositului Aurel Cordea.

Salah Mahdi își scrie versurile direct în limba română. Suflarea fierbinte, ca de frate, a poetului George Vulturescu se simte în respirația versurilor sale. În ultimii ani a fost un adevărat mesager, publicînd în ziarele de limbă arabă primele traduceri din Eminescu, Jeleleanu, Nichita Stănescu și din lirica tînără opzecistă. Credem că sînt potrivite cuvintele celui ce îngrijește și prefatează volumul de debut: „Desigur, poemele lui Salah Mahdi puteau fi stilizate, araniate, să sune românește, dar autorul și-a dorit să se vadă propria sa potrivire, chiar potențială în topica limbii române, chiar frizînd unele dulcigării, dar păstrînd, astfel, fluiditatea lor originală, ca un semn că este un receptor viu, perfectibil al grațului nostru”.

DORIN SALAJAN

TELEVIZIUNE

Departe de noi gîndul de a vă înșira programul Televiziunii! Există pentru așa ceva revista „Panoramic TV” și, slavă Domnului! o grămadă de alte publicații. Ne propunem, însă, începînd cu acest număr al revistei FLACĂRA, să vă semnalăm cîteva emisiuni — ce se anunță a fi mai deosebite — ca și gîndurile celor aflați, de multe ori, nu doar în spatele camerelor, dar și în afara atenției dumneavoastră: realizatorii.

PE PLATOURILE TELEVIZIUNII „CAPUL DE RĂTOI” DE GH. CIPRIAN

Piesa lui Gh. Ciprian **CAPUL DE RĂTOI** n-a mai văzut lumina rampei din anul 1966, cînd a fost montată de David Esrig. Este unul dintre motivele pentru care regizorul Constan-

tin Dicu s-a gîndit să ne-o ofere luni seară (ora 21) la Televiziune, într-o adaptare semnată de Ioana Prodan. Rolul principal l-a fost încredințat actorului George Mihăiță.

Alături de el: Petre Lupu, Paul Chiribufă, Geo Costiniu și Mircea Albulescu.

La o oră cam tîrzie, este adevărat (23,50) **Silvia Ciurăscu** vă invită marți la „Meridianele

MAIA PLISETKAIA

dansului”: „M-am gîndit să ofer telespectatorilor un film dedicat mării stele a baletului rus **MAIA PLISETKAIA**, un film realizat în urmă cu cîteva ani de Televiziunea britanică. E, mai exact, un poem cinematografic despre condiția artistului dansator de excepție. Viața acestuia începe prin studii epuizante, care are drept scop depășirea limitelor corporale ale fiecărei zi, încălcîndu-se cu sensuri noi la fiecare experiență spectaculară. Veți des-

SAPTAMINA CINEMATOGRAFICA

Tăcerea mieilor, filmul „cel mai cel”!

La prima vedere, nimic deosebit: un film cu poliție și F.B.I., un criminal în libertate și altul după grații, femeii tînere și, de obicei, jupuite cu sadism, o debutantă în ale detectivismului, dar deșteaptă și plină de curaj, pătrunzînd în lumea patologiei generatoare de crimă, pentru a doborî temutul asasin. Cam la asta s-ar rezuma, în două vorbe, producția studiourilor americane din anul 1990 **TĂCEREA MIEILOR**.

Și totuși, este o peliculă nominalizată la **Premiul Oscar** de șapte ori: pentru cel mai bun film, cea mai bună actriță (**Jodie Foster**), cel mai bun actor (**Anthony Hopkins**), cel mai bun regizor (**Jonathan Demme**), cel mai bun sunet, cea mai bună ecranizare, cel mai bun montaj. Parcă nu i-ar lipsi nimic pentru a fi filmul „cel mai cel”. În plus, rulează chiar în aceste zile pe ecranele românești.

TĂCEREA MIEILOR — DE CINCI ORI PREMIUL OSCAR

După divorțul produs între Teatrul „Odeon” din București și fostul său director Vlad Mugur, nimic mai firesc decît dorința de a elia ca face regizorul întors în occident. Vă asigur că face foarte bine: mai ales că în urma vremelniciei sale trece prin România, și-a completat echipa din Germania cu una dintre celelalte noastre scenografe. Afișul ultimei premiere a Teatrului din Munster — cu „Azilul de noapte” al lui Gorki — este semnat Vlad Mugur (regie), Helmuth Stürmer (scenografie), Lia Manțoc (costume). O echipă românească de forță, ce pare alcătuită pe termen lung.

Vlad Mugur:

Statuia artistului dăunează artei!

Reporter: Cum s-a născut această echipă?

Helmuth Stürmer: Întîlnirea mea cu Vlad Mugur s-a produs în urmă cu 22 de ani și nu aici, ci în România. Eram proaspăt absolvent și am lucrat împreună primul meu Cehov — „Trei surori” — la Teatrul Maghiar din Cluj care pentru mine, cel puțin spiritual, a însemnat lansarea.

Apoi, fiecare a emigrat în direcția lui și ne-am reîntîlnit în Germania după vreo 12 ani. Ne-am regăsit mai întîi într-un teatru de provincie — nu de proastă calitate — și am început să lucrăm împreună. Acum am ajuns ca într-un fel de căsnicie — o căsnicie de teatru — în care nu trebuie să ne spunem foarte multe vorbe ca să ne înțelegem.

Lia Manțoc: În ceea ce mă privește, lucrez din 1976 ca

scenograf în București, dar nici unul dintre colaboratorii mei — și au fost destul, slavă Domnului! — nu mi-a pomenit vreodată de acest regizor care plecase din țară. Domnul Vlad Mugur m-a sunat din casa Ginei Patrichi, s-a prezentat și mi-a spus că am avea ceva de lucru împreună. Destul de sceptică după demisia de la „Bulandra”, am acceptat totuși întrevăderea. Mi-a propus atunci „Mincinosul” lui Goldoni pentru București și „Azilul de noapte” al lui Gorki pentru Munster.

Vlad Mugur: Eram în țară cînd s-a transmis la Televiziune „Dimineața pierdută” în regia Cătălinei Buzoianu, la care lucrase și Lia. N-am solicitat-o chiar pe... nevăzute. Drept e că am invitat-o în ultima secundă și pentru „Caligula” a lui Camus și pentru „Azilul de

noapte”. Abia dacă am avut timp să vorbim. Cu toate astea, lată că sîntem la al doilea spectacol lucrat împreună în Germania.

Reporter: O întîlnire fericită pentru toată lumea.

Helmuth Stürmer: Aș zice că da. Am impresia că în ultimii ani, conflictele cu societatea și cu teatrul de aici l-au întîrînit pe Vlad. Sistemul german de teatru subvenționat da o imensă posibilitate artistului, dar nu este de loc simplu, condițiile fiind cu totul altele decît cele pe care le știm noi de pe vremea cînd lucram în România. Trebuie să produci în foarte scurt timp, să funcționezi permanent, ca o fabrică de artă. N-ai voie să te odihnești. Aici lucrezi 10 ani foarte bine și e suficient să dai două lucruri proaste, ca să dispari imediat.

coperi că dansul nu este numai virtuozitate sterilă, ci o nesfârșită căutare a propriei individualități.

Aș mai adăuga un amănunt, foarte important: la reușita acestui film a contribuit coregrafia semnată de Maurice Béjart.

Abia întoarsă de la filmare, chiar înainte de montaj, Lucia Hossu-Longin mi-a declarat: „Am trăit momente cumplite! Am coborât la 400 de metri sub pământ și am filmat la 45 de grade Celsius. Mă întreb cum

LUCIA HOSSU-LONGIN — REALIZATOAREA SERIALULUI „MEMORIALUL DURERII”

am rezistat cei șase bătrâni care m-au însoțit și dintre care unul au stimulatoare cardiace. Au vrut cu tot dinadinsul să meargă cu mine și e de înțeles: sunt ultimii supraviețuitori dintre cei care au trecut prin triunghiul morții: Baia Sprie, Lea Nistrului, Căvnic. Aici se află minele de plumb unde au fost trimiși între 1950 și 1956 virfurile rezistenței de la Aiud. Am încercat să găsesc și pe cei din întreaga țară care i-au ajutat pe deținuți. E cumplit! Au murit toți! Nici un om care muncește aici nu ajunge la vîrsta pensiei! Nu mai există nici un martor. N-aș vrea să spun acum mai multe. Vă invit să urmăriți cele două episoade din serialul **MEMORIALUL DURERII**, în care dezvăluim ce a însemnat „Triunghiul morții”. Primul se va difuza în 9 aprilie, la ora 22, pe programul I”.

SĂPTĂMÎNA TEATRALĂ

DOUA NORE SI O IMENSĂ ȘANSĂ DE AFIRMARE: CERASELA IOSIFESCU ȘI ILINCA GOIA

De ce nu Ibsen?

— De ce H. Ibsen și de ce NORA la Teatrul Nottara, domnule regizor Mircea Cornișteanu?

— De ce nu Ibsen și de ce nu NORA? Aș zice că Ibsen e cineva, iar „Nora” este, după opinia mea, una dintre piesele sale cele mai de succes. N-a fost jucată de mult la noi și dă prilej de mare performanță actoricească, în special protagonistei. Pentru mine, încredințarea rolurilor importante unor actori foarte tineri este un lucru de suflet. Am făcut-o și la Craiova cu Natașa Rab și Diana Gheorghian.

— Cine sint „fericitele alese” acum?

— Cerasela Iosifescu, absolută a anului trecut, și Ilina Goia, încă studentă. Amindouă au în rolul Norei o șansă pe care și-ar dori-o mulți la începutul carierei. Sper să n-o rateze.

— Pe cine mai remarcăți din distribuție?

— Dacă vă spun numele, o

să-i remarcăți singură. Au avut generozitatea de a accepta să joace alături de cele două debutante artiști de prestigiu ai scenei românești: George Constantin, Ștefan Radof, Dorin Varga, Ion Siminie, Catrinel Parascivescu și Sanda Băncilă.

— N-aș zice că decorul este chiar o reconstituire a locuinței de secol XIX din Norvegia.

— Nici nu s-a vrut așa ceva! Este rodul imaginației unui mare artist — Mihai Mădăescu, care semnează și costumele.

— E un decor frumos...

— Și nu numai atât. E un decor metaforic, încercînd să dea imaginea purității intinate.

— Pe cînd premiera oficială?

— Vor fi două, pentru fiecare protagonistă câte una, iar asta se va întîmpla în jur de 12-13 aprilie. Atunci, lumea bună și cea de specialitate va veni la „Sala „Magheru”, va arăta cit de bine se îmbracă, iar actorii și actrițele vor avea o emoție de un tip mai aparte.

Grupaj realizat de LIANA TATOS ■

PLASTICĂ

Expoziție cu 4 tablouri

Ce este ori, mai bine zis, ce poate să fie o expoziție cu numai 4 picturi patronată de Muzeul Național? Cîteva din rațiunile organizării unei astfel de manifestări le bănuim, dacă reușim să răspundem la o întrebare și mai sesizantă: ce interes prezintă o expoziție care oferă unui public vast un singur tablou? Asemenea expoziții au existat. Japonezii au mers la Tokyo, cu ani în urmă, într-un veritabil pelerinaj cultural și monden pentru a vedea și, îndeosebi, pentru a se mîndri că au trecut prin preajma capodoperei lui Leonardo, „Gioconda”.

La Muzeul de artă al României, el însuși în restaurare, vedem pentru prima oară, în condițiile unei maxime valorizări, 4 pinze italiene din secolul al 17-lea revenite în țară după ce, vreme de un an, au fost la restaurare în California, la Muzeul faimoasei Fundații Getty din Malibu. Anul trecut, o expoziție cu alte patru pinze restaurate în Olanda a fost foarte comentată, pentru că a oferit toate datele evenimentului artistic. E probabil că o expoziție viitoare cuprinzînd toate operele (olandeze, italiene și franceze) restaurate după revoluție în S.U.A., Olanda, precum și în Franța, la Louvre — 6 tablouri — și Italia — 4 tablouri la Bologna — să dea seamă de sprijinul primit de Muzeul nostru din partea unor țări și a unor specialiști de marcă. Rațiunile acestui fapt sînt limpezi: operele în chestiune aparțin patrimoniului național dar și tezaurului de valori universal. Pe lîngă restaurarea propriu-zisă, tablourile suportă și un complex de studii care, în final, conduc spre o mai sigură definire a paternității și a importanței lor. Or, ce e important pentru o operă

de artă, devine important și pentru țara de unde vine ea.

Expoziția e interesantă și pentru că prezintă procesul întreg al operațiilor numite cu un cuvînt nu atît de cuprinzător, pe cit pare, restaurare. La conferința de presă care a precedat deschiderea oficială, ambasadorul S.U.A. la București, John R. Davis jr., directorul Muzeului Național, Theodor Enescu, doamna Elisabeth Mention, de la Muzeul Getty, și Simona Predescu, o tînără restauratoare care a urmat un stagiul de pregătire în California de șase luni lucrînd efectiv la restaurarea tablourilor, au avut o fructuoasă întîlnire cu presa.

Pinzele sînt atribuite lui Luigi Miradori (Ingerul păzitor), Carlo Francesco Nuvolone (Scenă alegorică), Pietro da Cortona (Viziunea sfîntului Francisc) și Orazio Lomi Gentileschi (Fecioara cu pruncul) dar numai lucrarea lui Gentileschi are acum o paternitate sigură întrucît, în timpul curățirii, doamna Mention a evidențiat și semnătura. Fapt e că, într-o înfățișare care ne spune destul de sigur ce au fost cu adevărat aceste picturi cînd au plecat din atelele artiștilor respectivi și ce intervenții și deteriorări au trăit de-a lungul veacurilor, cele 4 opere se vor bucura de un alt regim. Restaurarea e o activitate de primă însemnătate în viața unui muzeu. Atît expoziția cu tablourile revenite din Olanda, cit și cea despre care scriem, mai mult decît interesul, în sine, al operelor, dovedesc interesul fondului muzeal. Dacă ar fi posibilă restaurarea celor citorva sute de tablouri din așa-numita „galerie universală”, nu numai noi ci și lumea ar avea umlirea unui alt Muzeu de artă la București.

TUDOR OCTAVIAN ■

MUZICĂ

Fast la Operă

Eveniment la Opera Română din București: în premieră **SAMSON SI DALILA** de Camille Saint-Saëns. De ce eveniment? Argumentația aparține directorului adjunct artistic al Operei, Radu Gheciu:

„Este o foarte importantă operă romantică franceză, legată de estetica așa numitel „grand opera”, operă de mare spectacol, de fast, de lux, trăsătură caracteristică pentru a doua jumătate a secolului trecut în arta lirică din Franța. Realizarea teatrului nostru încearcă în mod actual, dar în nici un caz artificial actualizat, să restitue dimensiunile grandorii, proprii genului în care Saint-Saëns a scris această operă. Decorurile — absolut superbe — au fost semnate de Viorica Petrovici.

Unul dintre criteriile importante care au determinat alegerea acestui titlu l-a constituit faptul că avem în teatru vocile

potrivite. S-a reușit chiar realizarea a două distribuții. Samson este interpretat de Ionel Voineag și de Gabriel Năstase, cele două Dalila sînt Ecaterina Tușu și Lucia Cicoară, iar Marele Preot — Nicolae Urdăreanu într-o distribuție și Lucian Marînescu în cealaltă. Chiar în rolurile secundare apar artiști importanți ai teatrului, cum ar fi Pompel Hărășteanu sau Dan Zancu. Ambele spectacole sînt dirijate de Cornel Trăilescu, iar coregrafia aparține lui Francisc Valkay.

Sperăm că iubitorii genului să sesizeze preocuparea noastră de a diversifica paleta stilistică a repertoriului, centrată mai ales pe opera italiană. Aducerea pe scenă, alături de celebra „Carmen” a lui Bizet, a spectacolului cu **SAMSON SI DALILA** de Saint-Saëns reprezintă o deschidere în plus pentru opera romantică franceză”.

Lia Manjoc. Chiar dacă totul este foarte dur — am simțit de cum am ajuns în Germania că trebuie să ai o viteză... cosmică — doresc din suflet teatrului românesc să intre în acest sistem de lucru, care înseamnă promptitudine, corectitudine și profesionalism.

Vlad Mugur: Trebuie să vă spun că mie mi-au fost necesari vreo 7-8 ani ca să mă adaptez, nu numai ritmului de lucru, ci și mentalității occidentale. De aceea, aproape de colegii din România, mi se pare foarte important ceea ce a făcut domnul Andrei Pleșu invitînd după Revoluție o serie de regizori să monteze la București: S-au produs cîteva spectacole — ale lui Andrei Șerban, al lui Ciulei, al meu... Sper că aceste spectacole au clarificat pe mulți talenți regizori care trăiesc în România

și au avut neșansa unei lipse totale de deschidere în ultimii 20 de ani.

Reporter: Să înțeleg că nu s-a produs, în ceea ce vă privește, o despărțire totală de teatrul românesc, ci numai o răceală?

Vlad Mugur: Perioada mea de directorat la Teatrul „Odeon” nu vreau s-o mai comentez, s-a mai scris în presă și au fost lucruri foarte neplăcute. Nu-mi displac ciocnirile, îmi displac sistemele vechi de intrigă — și ele au funcționat. Eu n-am nimic cu teatrul românesc, dimpotrivă, sînt foarte bucuros că am avut mare succes cu „Mincinosul” lui Goldoni, iar momentele cînd m-am simțit cel mai bine la București au fost acelea pe care le-am petrecut cu echipa cu care am lucrat la spectacol.

Reporter: Mă întreb cum

este privit „Azilul de noapte” aici, în lumea prosperității și dacă n-ar fi fost mult mai potrivit pentru scena românească. Nu v-ați gîndit — în ideea revenirii — să montați acest spectacol la București?

Vlad Mugur: Acum un an și jumătate, cînd mi s-a propus spectacolul, nu înțelegeam de ce trebuie să-l pun într-o țară în care problematica nu era acută. Din nenorocire, lucrurile s-au schimbat și astăzi există o întreagă categorie de oameni aici — cu deosebire străinii — pentru care un adăpost a devenit o problemă. Am tratat spectacolul din punct de vedere al zilei de azi și puțin în perspectivă. Am avut îndoielile mele, tot timpul, dar piesa a fost foarte bine primită la premieră și presa s-a ocupat mult de tema noastră.

În ceea ce privește montarea piesei la București, cred, într-adevăr, că ar fi foarte actuală. În primul rînd din pricina unei situații materiale reale și în al doilea rînd — vorbesc din punct de vedere al modului cum am pus noi piesa — al felului cum sînt priviți străinii. Cît despre mine, nu mă gîndesc la nimic concret deocamdată, pentru că atît eu cît și colaboratorii mei avem, deja, niște contracte. Vom monta Shakespeare, Goldoni, Iosif Altilla în Germania și Ungaria. Așa că nu voi putea veni în România pînă în primăvara lui '93. Am ceva în cap pentru atunci, dar nu vreau să avansez încă nimic. În orice caz, îmi doresc pentru București un spectacol cît mai actual, care să intereseze, realizat într-o formă teatrală care să spună ceva. Dar, pînă în 1993, cite nu se pot întîmpla?...

Interviu realizat de LIANA TATOS ■

Gorbaciov și câțiva dintre puciști

Şase neveste pentru şase pucişti

Au trecut şapte luni de la pu-
ciul esuat de la Moscova din
18 august 1991, dar parcă au
trecut secole. De la euforia
victoriei lui Eltin s-a ajuns la

o criză economică din care nu
se întrevide o cale de ieşire.
Parcă au trecut veacuri şi pen-
tru soţiile celor care au în-
cercat lovitură de stat. Mărtu-

ria lor poate să lumineze din-
tr-un alt unghi cele trei zile
care au zguduit istoria U.R.S.S.
şi a lumii.

„Istoria va hotărî cine a spus
adevărul” (Ludmila Lukianova,
soţia lui Anatoli Lukianov, fos-
tul preşedinte al Sovietului Su-
prem).

Sotul ei e una dintre cele mai
enigmatice figuri ale loviturii
de stat din 18 august. Cu toa-
te că a fost unul dintre sus-
tinatorii perestroikăi, este consi-

derat de mulţi ca inspirator al
pu-
ciului.

Lukianov a fost arestat la 29
august. Atunci, un cunoscut ju-
decător a zis: „L-am băgat la

închisoare în speranţa că se va
sinucide şi va duce cu el în
mormint toate secretele”.

O afirmaţie nu lipsită de te-
mei, având în vedere că Niko-
lai Kruşin, administratorul bu-
nurilor P.C.U.S. şi braţul său
drept, Pavlov, de-abia se arun-
caseră pe fereastră după ver-
siunea oficială, iar Boris Pu-
go, ministrul de Interne şi Serghei
Akromiev, consilier militar al
lui Gorbaciov, se sinucisese.

După ce a fost arestat, Lu-
kianov a fost transferat într-un
spital din motive de sănătate.

Dar ce spune soţia sa?
„Dacă aş crede în Dumnezeu,
aş zice: Dumnezeu le va jude-
ca pe toate. Dar pentru că sînt
atee zic: va judeca şi mai se-
ver, istoria. Cît despre Gorba-
ciov, acest om nu mai există
pentru mine.”

Anatoli a ajuns în 18 august
la Moscova la nouă seara. La
zece dimineaţa le-a spus celor
care puseseră la cale lovitură de
stat că acţiunea lor e un act
de rebeliune.

Nimeni nu m-a văzut, plin-
gind în aceste luni. Sper în con-
tinuare că Anatoli se va întoar-
ce acasă, între cărţile pe care le
iubeste atît. Fiindcă adevărul
va ieşi la suprafaţă, aşa cum
iarba care creşte sparge asfal-
tul de pe stradă”.

„Nu şi-a pierdut umorul nici
în oclă”. (Roza Ianaeva, soţia
lui Ghenadi Ianaev, fostul vi-
cepreşedinte al U.R.S.S.).

„Ghenadi este un sot ideal:
am trăit 30 de ani împreună,
ştiu totul despre el. E cinstit
şi curajos şi mai ales un pa-
triot. Tot ce s-a spus despre el
e numai minciună şi calomnie.
Nici măcar în închisoare nu
şi-a pierdut umorul. Ultima
oară cînd l-am văzut mi-a

spus: „Ai în faţa ta un dic-
tor care a răcit şi-i cu-
nasul”.

Sper ca timpul şi istoria
restabilească, într-o zi adevăr
şi să-i arate pe adevăraţii tr-
dători”.

Spunînd aceasta, arată
ochii în direcţia Kremlinului.
Fie o aluzie la Gorbaciov?

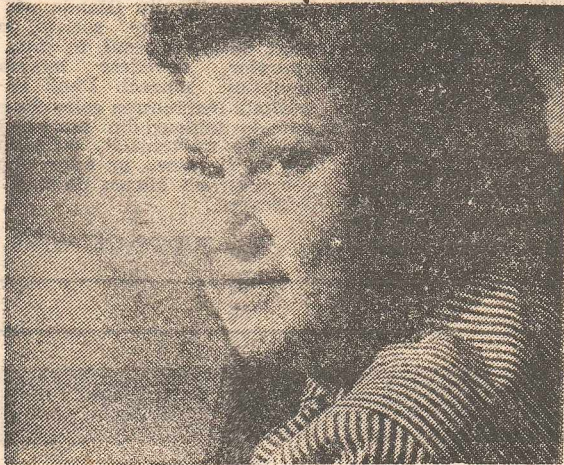
„Era nemulţumit, dar nu s-
ridicat împotriva lui Gorbacio-
(Tamara Senina, soţia lui O-
Senin, fost membru al Birou-
lui Politic al P.C.U.S.).

„În ziua pu-
ciului, fiica m-
mi-a telefonat din cen-
trul Moscovei. „Sînt transporta-
re blindate peste tot”, mi-
spus ea. L-am sunat imediat.
Sotul meu la birou. Nu s-
nimic. Nu era amestecat în
vitura de stat.”

Odată însă mi-a spus: „Go-
baciovii trăiesc într-un lux
mare decît au trăit ţarii”.

„Mi-a jurat că n-a ordonat
se tragă în mulţime”. (Ema-
Iazova, soţia lui Dimitrie Iaz-
ov, fostul ministru al apărării
U.R.S.S.).

„Eram în spital cînd am au-
vorbindu-se despre transporto-
re blindate de pe străzile Mo-
covei. Am cerut să fiu imedi-
transportată la sotul meu la
rou. Dimitrie mi-a zis atun-
că starea de urgenţă s-a impo-
de la sine. Mi-a mai zis că n-
dat nici un ordin să se tra-
asupra mulţimii. E un o-
blind, scrie poezii... Nu e tip
de om care ar putea să ordo-
să se tragă asupra mulţimii.
Mi-a declarat: „Nu voi fi
Pinocet”. Tremur gîndindu-
ce s-ar fi putut întîmpla da-
în locul lui ar fi fost un al-
Cu siguranţă ar fi cur-

Ludmila Lukianova

Valerina Pavlova

Tamara Senina şi fiica sa

Emma Iazova

Specialitate na-
tională: friptură din cozi
de ciine. Această „de-
licatesă” este servită
numai în zile festive.
Între celelalte specia-
lităţi culinare, un loc
de cinste îl ocupă
mîncărurile din carne
de pisică.

ÎN ȚARA CÎINILOR PRĂJIȚI

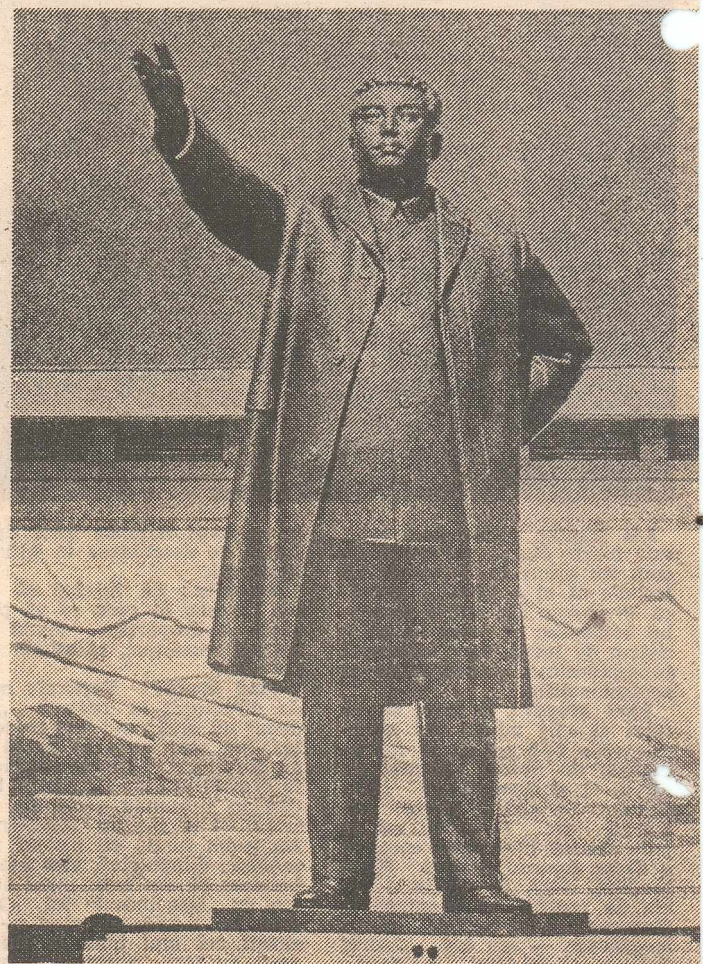
Titlul nu ne aparţine. Îl re-
producem din revista „Bunte”
împreună cu două din fotogra-
fiile apărute şi citeva informa-
ţii culese din sinistru enclavă
asiatică a spaţiului comunist.
Mîncărurile gătite din carne de
ciine şi de pisică reprezintă
aici o specialitate naţională de
veche tradiţie. N-ar fi lucrul
cel mai ciudat. Gastronomia
mondială cunoaşte şi alte pre-
parate de negăsit pe masa
europeanului.

Dar de necrezut, chiar şi pen-
tru cei ce au cunoscut dicta-
turile bolşevice, este aici mo-
dul de viaţă în variantele lui
groteşti şi macabre, gîndit şi
pus în practică de cele mai bol-
nave minţi ale inchiziţiei stali-

niste. În Coreea de Nord, te-
roarea, dezumanizarea, idolatria,
revendicate în numele libertăţii,
au atins cotele maxime. Spi-
cuim din însemnările reporteru-
lui german:

Potrivit „cifrelor de lucru”
ale poliţiei secrete, din cei 22
milioane locuitori, 27% sînt
etichetaţi ca liniştiţi, iar 22%
drept suspecti. ● Poliţia secretă
(cea mai numeroasă din lume)
numără 2,5 milioane agenţi. ●
În închisori şi lagăre se află
100 000 deţinuţi politici. ● În
întreaga ţară, ziua de lucru înce-
pe la ora 6 în cadenţa marşu-
rilor transmise prin difuzoare
instalate pretutindeni. ● Opt
ore de muncă şi sport. Sîmbăta
zi naţională de lectură: se stu-

diază operele lui Kim Il Sun
● Acesta are în ţară 24 de sta-
tui uriaşe. ● Ceea ce marele
Kim atinge cu mina devine
sfînt. Locul nu poate fi atins
de alţii decît cu mînuşi albe. ●
Radioul şi televizorul sînt co-
nectate exclusiv la posturile
naţionale. ● Se interzice cu de-
săvîrşire: risul pe stradă, plim-
bările de mină în parcuri. ●
Aruncarea ziarelor se pedepse-
şte cu închisoarea, deoarece ele
conţin zilnic portretul iubitului
conducător. ● Nu există bise-
rici, cafenele, restaurante. ●
Autoturisme, numai pentru no-
menclatură. Nimeni nu posedă
bicicleta. Călătoriile în ţară se
fac numai cu autorizaţie de la
poliţie.

Statuia lui Kim Il Sun, îmbrăcată în bronz şi înaltă de
metri. Idolul în viaţă mai are 23 de monumente uriaşe pe ter-
torul Coreei de Nord.

Rosa Ianaeva

singele. Eram lângă el când a fost arestat. Ultimele lui cuvinte au fost: „N-am avut timp să spună: n-a avut timp să mă la Gorbaciov“.

lăm în mizerie, dar nu mi s-a dat.”
Valentina Pavlova, soția fostului ministru al URSS).

otul meu e socotit ca aunej reforme nepopulare a făcut rău multor oameni. Dar adevăratul responsabil al acelei reforme e Kriucikov. Valentin a fost principala vină de un comunist. Sustinea că occidentalii au îngrămădit miliarde de dolari în bănci elvețiene pentru a destabiliza moneda noastră. Soțul meu nu e vinovat de asta care ne copleșește“.

nd se va ști adevărul, poartă-l va pretui“.
Katerina Kriucikova, soția lui șef al KGB).

aterina își apără cu gheață și cu dinții soțul. Poporul îi va aprecia comentariul când va prinde ce

s-a petrecut cu adevărat la 18 august. Ceea ce a fost atunci m-a tulburat profund. Mă întreb în continuare de ce soțul meu s-a purtat așa. Sintem căsătoriti de 45 de ani și pot să asigur că dacă ar fi luat cu adevărat aceea hotărâre înseamnă că trebuia să fie ceva deosebit de grav.
Nimeni nu știe de ce a acționat așa“.

E interesant de urmărit modul cum l-a apărat avocatul Iuri Ivanov.

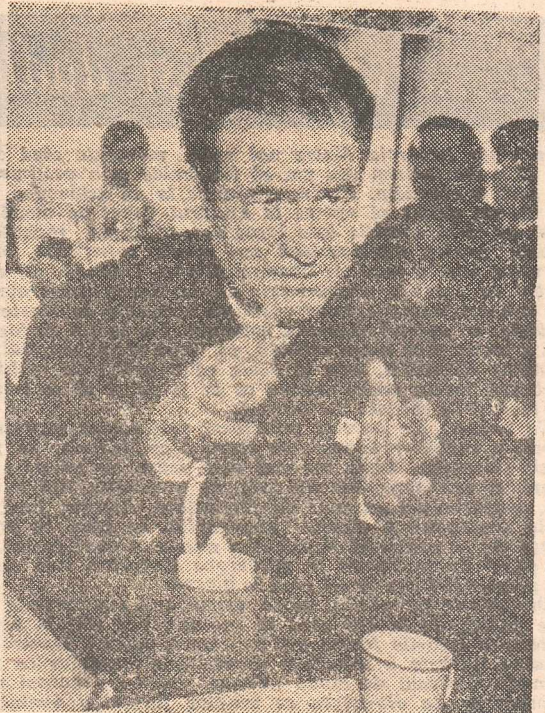
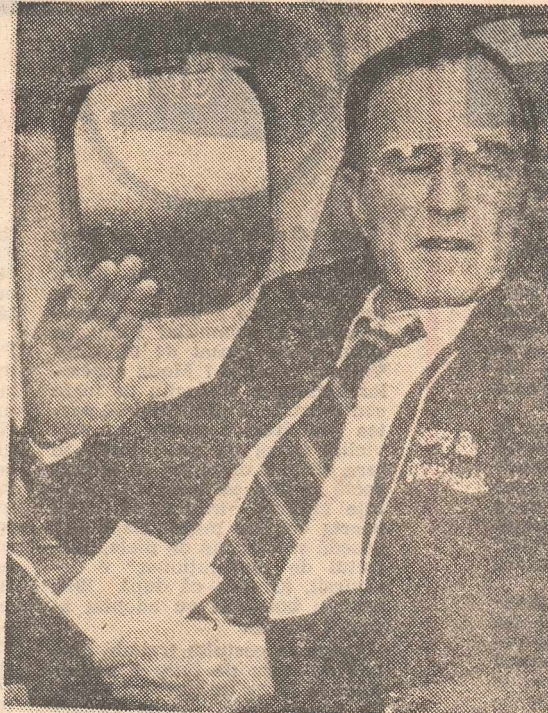
Acesta sustine că decretarea stării de urgență nu e un act anticonstituțional pentru că aceeași posibilitate e prevăzută în Constituție.

Pucistii sînt totuși vinovați deoarece i-au tăiat lui Gorbaciov orice posibilitate de comunicare cu Kremlinul.

Kriucikov, cu toată credința declarată față de Gorbaciov și cu tot ajutorul dat pentru reformarea KGB-ului, a păstrat puternice legături cu Armata Rosie și conservatorii.

Acestea i-au adus căderea.

adaptare de
MANUELA VASILIU ■

Bush contra Buchanan

La sfîrșitul lui '91, cînd consilierii lui Bush începuseră să pregătească detaliile campaniei pentru alegerile prezidențiale din acest an, actualul președinte dorea ca totul să se facă în cel mai scurt timp posibil, citind pe faptul că realitatea sa nu va ridica absolut nici o problemă. „Nu ne gândim o secundă că se va mai putea produce minunea din 1976“, declara un personaj din anturajul lui Bush. Ce s-a întâmplat atunci? Într-o bună zi, un om împinsese ușa magazinului situat lângă primăria din New-Hampshire și rostise câteva vorbe: „Hello, mă numesc Jimmy Carter“.

„Jimmy, cum?“ se arătase negustorul mirat. Formula avea să facă înconjurul Statelor Unite, iar

alegerile din acel an marcau triumful outsider-ului.

Se pare că acum a apărut un nou outsider, Pat Buchanan răsturnînd toate pronosticurile asupra înfruntării electorale.

Ziarist reputat, polemist de talent, Buchanan a lansat o veritabilă cruciadă împotriva lui Bush și a armatei sale de consilieri. El denunță promisiunile uitate ca și angajamentele nerespectate de actualul președinte. „Minți, George!“ repetă continuu acest vechi colaborator al lui Nixon și Reagan în discursurile și intervențiile sale televizate. Buchanan, catolicul irlandez născut în urmă cu 53 de ani într-o familie a clasei mijlocii, amintește americanilor că promisiunile electorale din 1988 au fost re-

negate, actualul ocupant al Casei Albe acceptînd ridicarea impozitelor și scăderea cheltuielilor publice. În fața auditoriului, din ce în ce mai receptiv, ziaristul adaugă ironic: „George a promis că va crea milioane de locuri de muncă, dar nu ne-a spus că acestea vor fi în Mexic și în Japonia!“ Om al ideii „America mai înaltă“, Buchanan explică plin de răbdare că America este „o republică“ și nu „o democrație“, sistemul democratic aducînd, după părerea sa, deseori rezultate din cele mai proaste. El se prezintă ca un naționalist și, invers decît majoritatea conservatorilor care apără economia de piață, pledează pentru un protectionism care să asigure apărarea industriei americane. „Cred că va trebui să ne preferăm propriul popor, străinilor. Concetățenii noștri sînt cei care-și pierd slujbele. Puțin îmi pasă dacă alții sînt mai eficienți!“.

Aceste cuvinte sînt rostite într-un moment în care țara se afundă din ce în ce mai mult în șomaj. De aici și explicația audienței sale, ce nu încetează să se lărgească. În primele 10 săptămîni ale unei campanii active, editoria- listul conservator a provocat neașteptatul eveniment: la New Hampshire, unde nici un vîltor președinte n-a pierdut în ultimii 40 de ani, Pat Buchanan a obținut 37 la sută din voturi, contra lui George Bush, cu 53 la sută. Ori, după aprecierile experților, un scor inferior procentului de 60 la sută, trebuie privit ca o dezavuare a politiciii actualului președinte.

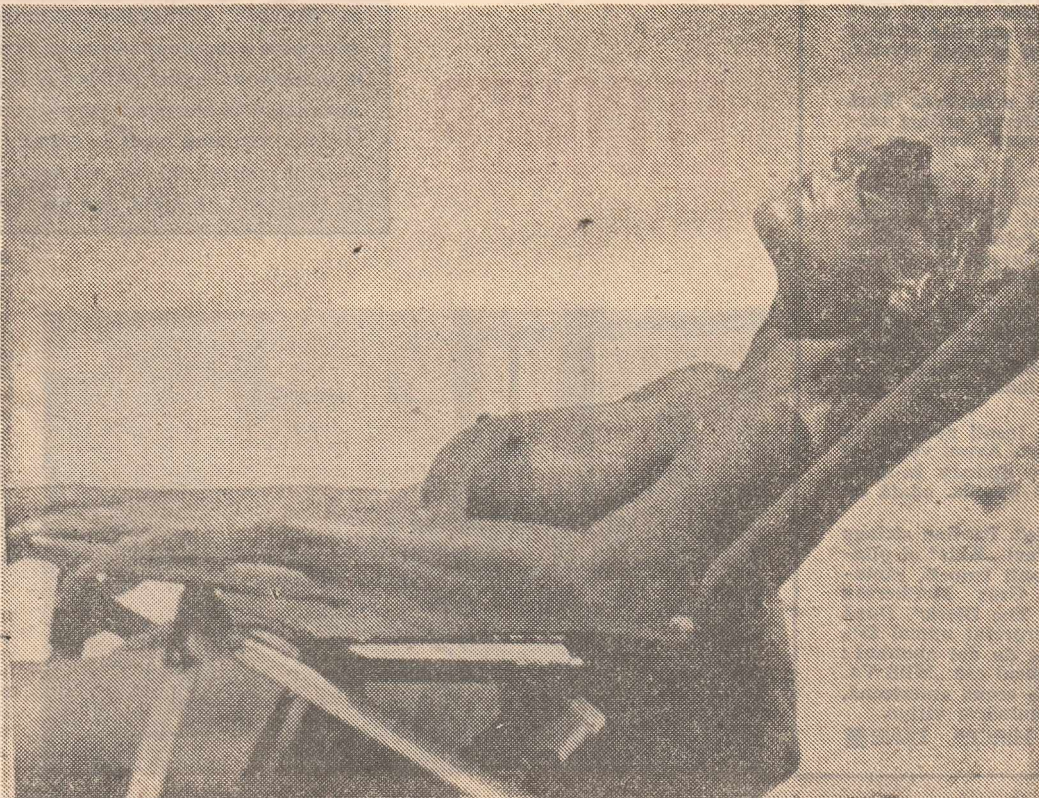
Buchanan își continuă ofensiva cu mijloace artistice. Campania este dirijată de sora sa, în timp ce el însuși străbate ținuturile în autobuz, purtînd cu sine o mașină de scris pe care-și redactează singur discursurile.

Colaboratorii lui Bush spun că președintele a avut la început, cînd a aflat de intrarea acestui adversar în arenă, un gîrșit condescendent. Acum se vorbește de amestecul de perplexitate și agasare care domnește la Casa Albă. „Pînă acum am fost curtenitor și gentil, sper să rămîn curtenitor, dar mă întreb cît voi putea să mă mai arăt gentil“. O confidență care demonstrează cît de mult a intrat Bush în defensivă. E limpede că nu mai poate ignora acest adversar, dar nici nu posedă armele cu care l-ar putea combate. Își va pierde, oare, președintele american cîmpul?

Documentare și prezentare
LIANA TATOS ■

Secretul tinereții fără bătrînețe:

Jane Fonda la 57 ani

Fonda demonstrează în vîrstă o vitalitate și o conștiință uluitoare. A devenit curînd soția miliardarului Ted Turner, 53 ani, „omul anului“ („Time“). Din prece- de căsătorii cu Roger Vadim și Toni Hyden, are doi bă- noași, unul de 18, celălalt de 21 ani. Își dorește un copil și Ted, sperînd să-l nască după un transplant de embrion.

Fonda practică de mai mult de 20 de ani exercițiile aerobi- ce și o dietă alimentară specia- lă.

Actrița își dezvoltă se- cretele curei de tinerețe pe baza a două înregistrări vi- deo de 5,5 milioane de casete l-au produs producătorul Ikone Fit- ness, un cîștig de circa 120 mi- lioane de dolari. Reproducem după aceasta două din rețe- rile program recomandate de Jane Fonda:

Rețeta Jane Fonda: 1. Să de- pînă subponderal (zilnic să-ți iei mai puțin); 2. Re- țea în mod special a gră- șilor și zahărului; 3. Exer- ciii regulate (cheltuind zilnic); 4. Ultima masă de ora 18; 5. Mese re- gulate de trei ori pe zi.

Rețeta Jane Fonda: Se a- pînă o ceașcă de lapte de- t (sau suc de mere) cu o lingură de germen de- sau de tărîțe, praf de al- te ou (2-3 linguri), un cub de zahăr. Se bat toate într-un bol. Jane Fonda: „Beau așa zilnic“.

Pentru doamne si dudu

În viața fiecăreia dintre noi apar momente când dorim, fie că o mărturisim sau nu, să fim unice prin vestimentația pe care o abordăm. Pentru a ajunge la un asemenea rezultat m-am gândit să apelez la ajutorul Casei de modă „Venus” al cărei specific este legat de realizarea rochiilor de ocazie, pentru după-amiază sau seară, sofisticate, brodate cu mina sau la mașină. Doamna Mioara Oglindă, șef de colectiv de creație, mărturisește că țesăturile preferate pentru confecționarea acestor vestimente sînt cele de foarte bună calitate, în special mătasea naturală. Un motiv serios pentru a nu se face rabat calității, pe lângă cel primordial, mulțumirea clientului, este și acela că o astfel de rochie înglobează foarte multă muncă ce ar fi păcat să se irosească pe lucruri de calitate îndoielnică.

Ca noutăți ale acestei primăveri veți reține revenirea în modă a rochiilor bogate, pe cloșuri, cu dantele. Se poartă mult pluseurile. Linia nu mai este aceea cu umeri foarte mari, ci una apropiată de corp, ce urmărește liniile trupului, conferindu-i un plus de feminitate. Atenție, însă, noua linie presupune o siluetă impecabilă. În ceea ce privește lungimea se confirmă faptul că a rămas în vogă fusta „mini” ca piesă de rezistență în garderoba tinerelor, însă creatorii au propus și fusta lungă pînă la gleznă.

Din paleta cromatică, moda primăverii s-a oprit la tonurile pastel, de la bej pînă la ruginiu, dar sînt în revenire puternică culorile foarte tari: ciclame, galben. Deoarece rafinamentul este o trăsătură esențială a creațiilor ce poartă semnătura Casei de modă „Venus” nu s-a renunțat nici la combinația de alb-negru ce conferă tinutei o distincție aparte.

Printre elegantele Bucureștiului care se îmbracă la Casa de modă „Venus” se numără și doamnele Maria Linardos, sora ambasadorului Greciei, Dina Câmpeanu, Angela Simileu. Aveți și dumneavoastră posibilitatea de-a vă convinge de cele semnalate, participînd la parăzile modei pe care le va organiza această unitate, în fiecare joi după-amiază, în vederea lansării colecției sale de primăvară-vară.

Elina

MEGAMIX

● **GRAMMY AWARDS**, cele mai rivnite premii muzicale în America, s-au decernat în luna martie, la New York, marcîndu-se astfel a 34-a ediție. Marea bătălie s-a dat între Natalie Cole și grupul REM, de fiecare dată fiica celebrului Nat King Cole cîștigînd marea premiu, în total 7 Grammy, cu albumul său „Unforgettable”. Avînd șapte nominalizări, grupul REM, din Athens (Georgia), obține totuși trei valoroase trofee pentru „Pop Group Vocal”, „Alternative Music Album” și „Short-form Video”. La clasa „Rap”, LL Cool J, cîștigă în sfîrșit primul său Grammy pentru „Rap Solo Performance” iar „Jazzie Jeff & The Fresh Prince” premiul pentru „Rap Performance By a Duo Or A Group”. Specialistul imaginilor de scandal, Madonna, nominalizată pentru „Longform Video”, obține în fine, trofeul, iar Brian Adams ia acasă premiul pentru cel mai bun cîntec scris pentru un film („Robin Hood”).

● **GEORGE MICHAEL**, la cei 27 de ani al săl, a devenit recent cel mai tînăr detinător al premiului „Golden Note”, decernat de „Societatea Americană a Compozitorilor, Autorilor și Publiciștilor”. Cîntecul „Don't Let The Sun Go Down On Me”, în duet cu **ELTON JOHN**, se menține încă pe poziții bune în clasamente. Între timp Elton a acceptat un rol în filmul „Even Cowgirls Get The Blues”, pentru suma de 100 de mii de dolari.

După aproape un an de tăcere, **TURBO B** revine cu al doilea album SNAP, intitulat sugestiv „The Madman's Return”. Este pentru prima oară cînd „Enormitatea Sa”, în anumite cîntece ale albumului, își depășește condiția de rapper și cîntă efectiv, cu bune rezultate.

● **NIRVANA** — doar o chitară, un bass și o baterie. Pînă mai ieri perfect necunoscuți, azi ei sînt considerați ultima surpriză în țopurile muzicii underground americane. Noul lor album, „Nevermind”, a produs o nouă explozie a muzicii punk, psihedelice. „A spune, a face și a cînta ceea ce trebuie, iată secretul nostru. Pentru noi „Nirvana” înseamnă absolută libertate muzicală”. Kurt Cobain, David Crohl și Chris Novoselle sînt din Aberdeen (la SV de Seattle) SUA. Primul lor album, apărut în 1989, s-a numit „Bleach” și a fost înregistrat în numai trei zile și cu un buget de numai 600 dolari.

● **JANET JACKSON** a început din timp pregătirile pentru imprimarea unui nou album. Doi renumiți producători, Jimmy Jam și Terry Lewis, au fost angajați pentru o sumă-record: 3 milioane dolari. Primele înregistrări au început deja pe 4 aprilie, în studiourile din Minneapolis, iar albumul va fi gata la Crăciunul acestui an.

● Au început filmările pentru clipul ce va însoți noul single al lui **PRINCE**, „Money Don't Matter To Me”. Avem vești și despre apropiatul său turneu european: va demara în luna mai la Helsinki și se va încheia în Iulie, în Spania, odată cu Jocurile Olimpice.

● „Nu. Nu pot să cred. E totul din invidie”. Pauline strînge în brațe o uriașă pernă cu chipurile celor cinci „Kids” și plînge. Ea este una din multele „blockheads” (fanii trupei), rămasă șocată după declarațiile ex managerului Greg McPherson împotriva grupului american „New Kids On The Block”. După cum afirmă McPherson, „New Kids” au interpretat numai 25% din partiturile lor vocale, restul a fost cîntat de doi anonimi: Maurice Starr și Michael Johnson. După celebrul caz „Milli Vanilli”, un alt mare scandal se prefigurează pe scena americană, pentru trucae cu play-back. Amănunte în numărul viitor.

MIRCEA ZANE

Ceasornicul îndreptat

Barba și revoluția

Am aflat o noutate: se pare că România are cele mai multe bărbi pe cap de locuitor. Bărbi și bărboși. La toate vîrstele, în toate nuanțele. De la negrul Belzebuth al domnului Pleșu, la albul celest lansat de dl. Gelu Voican. O modă? Moda capetelor hirsute e în declin pe toate continentele și pretutîndeni par-tea bărbătească revine la serviciile lamei de ras. Dar în țara noastră orice ins ce se respectă și ține să arate că-l miș-tuie gînduri insurgente își poartă obrazul mișos. Dacă mai posedă și o scurtă de piele, por-tretul de „revoluționar” e des-ăvîrșit. (Ciudat că după 1918, cekiștii bolșevici au adoptat a- ceeași tinută).

Originea gestului trebuie cău- tată în criza de timp a bărba- tului în luptă cu trecutul negru. El poartă, deci, barbă fiindcă n-are timp să și-o radă. Barba e primul semn că el, revoluțio- narul, are alte lucruri de făcut decît să-și piardă vremea cu toaleta facială. Fiindcă la el îndurător.

șil și nu aspectele formale. Fiindcă ea (barba) e dovada că el (revoluționarul) a devenit omul nou al economiei de pia- ță.

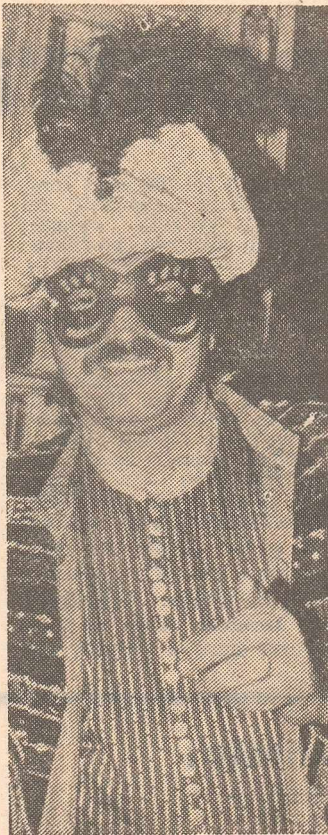
O fi și ceva adevăr la mijloc. Probabil că în decembrie 1989, mulți tineri combatanți au vă- zut în această podoabă piloasă un fel de uniformă a revoluției. Numai că moda s-a răspîndit glonț mai cu seamă printre cei ce au urmărit evenimentele la televizor. Unii din aceștia au avut barba gata pregătită și le-a prins bine. Alții s-au gră- bit să și-o lase. Fiindcă alta e, domnule, bătaia, forța, pro- funzimea vorbei aruncate prin- tre lațele de pe față! Chiar și o înjurătură prinde o tentă fi- lozofală. Iar zîmbetul ghicît poate fi ironic, tălos melancolic. Zîmbet de om ce știe și vede multe. Iar dacă taci, tot e bine. Muștenia din spatele cîlților a- pare tainică, prevestitoare de furtună. Îmi amintesc cum în primele zile după alungarea dic- tatorului, printre persoanele suspecte, zorite să-și arate

chipul pe micul ecran, și-a făcut loc, dînd din coate, și un regizor de mina a treia. „Mă vedeți pentru înțila oară — s-a adre- sat el celor 23 milioane de lo- cuitori încremenți de emoție — deoarece televiziunea comunistă nu mi-a permis să apar cu bar- bă”. Și așa a aflat poporul ro- mân, scoțînd un chiot de bucu- rie, cum arată ilustrul regizor despre care auzise atîtea, dar pe care nu izbutise să-l vadă la chip. Vă închipuiți cită bucurie pe națiunea română!

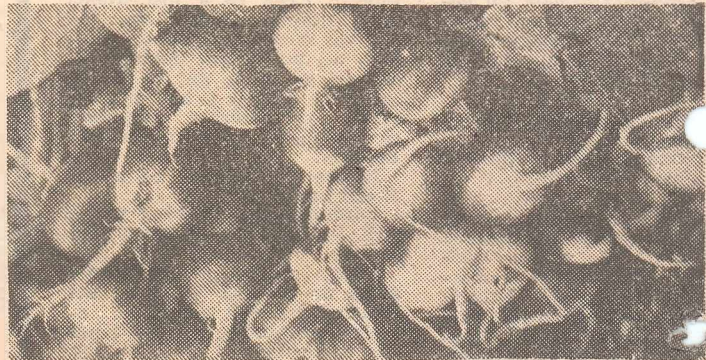
E adevărat. Ceaușescu n-a purtat barbă. El s-a tuns și s-a ras după moda anilor 30. Dar bărboși au fost în schimb Marx și Engels, Lenin, Troțki, Dzer- jinski, Sverdlov, Kalinin, Ho- Și-Mîn, Walter Ulbricht, Voitec. Și mai este încă Fidel Castro.

De fapt, orice comparație, de orice fel, e inutilă și riscantă. N-avem nimic cu prietenii băr- boși. Ne îndispune doar mijme- tica oportunistului și converti- rea idelilor sfinte în etichetă de salon.

LIVIU TIMBUS

Un cîntăreț mascat — Victor Socaciu la Balul actorilor de la Teatrul „Odeon”.

Este vremea ridichilor

Vă propunem două rețete muncheneze

Mușchi de minzat cu garnitură de ridichi. Compoziția (pentru 4 persoane): 800 g mușchi de minzat, 2 ling. ulei, sare, piper măcinat, 1/8 vin alb, 0,2 l smîn- tînă, 2 legături de ridichi, 2 ling. unt, 2 ling. oțet.

Prepararea: carnea se pră- jește în untdelemnul încins. Se adaugă vinul și smîntîna, se a- coperă și se lasă la foc circa 40 minute. Ridichile se taie în felii și se rumenesc ușor în untul încins. Se sarează, se piperează și se sting cu oțet. Carnea se taie în felii, iar sosul se stre- coară printr-o sită. Se așază în farfurii împreună cu ridi- chile și o garnitură de cartofi fierți.

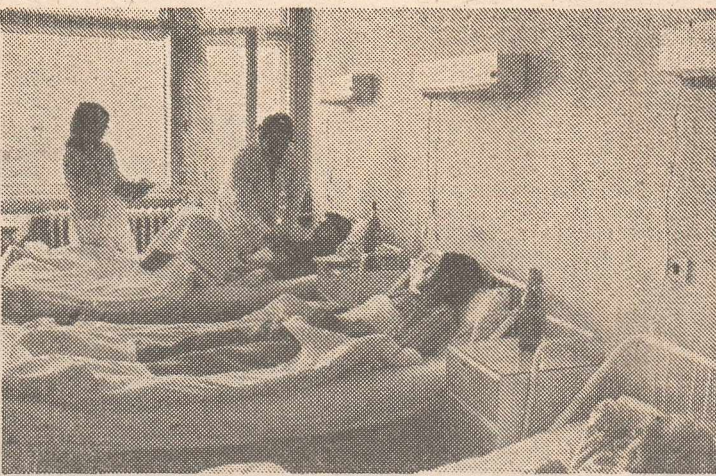
Supă din frunze de ridichi.

Compoziția (pentru 4 persoa- ne): 1 kg ceapă, 1 ling. unt, 1 cartof mijlociu, frunzele de la două legături de ridichi, 3/4 l zeamă de legume, sare, piper alb, suc de lămie, 1/8 l smîn- tînă.

Prepararea: ceapa se taie mărunt și se rumenește în un- tul încins. Se adaugă cartoful curățat și dat prin răzătoare. Frunzele se taie în suvițe (pî- la cantitatea de două linguri, și se prăjesc ușor. Se mai a- daugă crema de legume, sare, piper, suc de lămie după gust. Smîntîna se bate pînă devine țeapănă. După ce se pune supa în farfurii, se adaugă o lingu- ră de smîntînă și frunze de ri- dichi tălate felii.

ELCOHEP

În 1980 într-o zonă mîlășinoasă din județul Bihor, doi tineri medici descoperă o familie de plante cu virtuți terapeutice surprinzătoare în tratamentul bolilor de ficat. Încep de îndată cercetări sistematice ce angajează laboratoare de profil, clinici universitare și chiar Institutul pentru controlul de stat al medicamentului. Invenția este brevetată în opt țări și extractul vegetal este aprobat de Ministerul Sănătății. Așa s-a născut preparatul.

medicament fără egal în combaterea afecțiunilor hepa- to-biliare, cunoscut în in- treaga țară dar și de bolnavi din Ungaria, Austria, Germania și Statele Unite ale Americii. El a fost administrat la peste 6 000 persoane dovedindu-și eficacitatea în proporție de 90 la sută în dischinezii biliare, de 70 la sută în hepatite cronice și de 40 la sută în ciroze hepatiche. Medicamentul nu are contraindicații, nu declanșează efecte secundare, este perfect tolerabil.

O veste bună. Prin înființarea societății co- merciale „Elcohep” S.R.L., persoanele care doresc o pro- gramare o pot obține la te- lefoanele 991/ 30031 (între orele 9—12) și 991/3 62 98 (între orele 16—21) sau în scris la urmă- toarea adresă: Oradea, str. Ady Endre 72, cod. 3 700.

Noi, așa-zișii, oameni de fotbal

Sînt pe lumea asta oameni pentru care adevărul nu contează nici cît o viață de muscă. Și dacă adevărul acesta ar fi că lăudat de niște oameni care n-ar cunoaște datele reale ale problemei, mai treacă-meargă, iar atunci cînd unii din cei mai avizați cunosători ai fenomenului fotbalistic fac deosebite eforturi pentru a impune ceea ce alba e, în fond, neagră, ei bine, atunci chiar că te upcă furia.

Faptul că mult discutata caetă a fost declanșată de domnul Cornel Dinu, care voia neapărat să-i rupă în două pe cei de la F.R.F., în mod special pe Mircea Angelescu, despre care spunea că vrea să noară de git cu el, nu mai are nici o importanță. Acest prim devăr, de o însemnătate capitală, cheia cu care pot fi judecate acuzele domnului Mircea Pascu și Marcel Pușcas, a trecut foarte repede în planul doi, apoi în planul trei, pînă la a i scos din discuție. Nu contează, nu-i așa, de ce a vrut Cornel Dinu să înceapă un răzoi cu F.R.F. Dar nu contează, are, nici armele cu care voia Cornel Dinu să poarte acest răzoi? Greu de răspuns la această întrebare. Greu doar că vrei să știi cum stau adevăratele lucrurile. Greu doar dacă vrei să afli adevărul pînă la capăt. Dar și mai greu atunci cînd, ca ziarist, urcînd a o mie și una din cele fotbalului românesc, neapărat să o întorci ca la loiești, ții neapărat să proștești o lume întreagă. Și ca să omblați pînă în pinzele albe articiparea lui Cornel Dinu la confecționarea casetei, dar mai les adevărurile pe care Mircea Pascu și Marcel Pușcas au vrut curajul să le spună despre țiva din boșii de la F.R.F., înnești o veritabilă campanie de presă, cu mărturisiri (reale sau imaginate?) ale jucătorilor aflați în străinătate, care și-au dat în clocot de ură (1) că noul director tehnic al naționalei se numește Cornel Dinu, cu declarații ale unor antrenori și conducători de cluburi care, fie că au vădit, fie că nu, caseta, își dau părerea și condamnă cu toărăsească fermitate spusele în casetă. Apoi, la o adunare conducătorilor de cluburi suptrezi că ar fi bine ca respectivii oameni să semneze o declarație prin care să se desolidarizeze de cei care, comentînd adevărurile din casetă, lăsar apele fotbalului românesc. Pentru ca lucrătura să a cît mai bine, se inventează ideea că fotbalul nostru are un foarte mare nevoie de

liniște și pace. Numai că asta nu este liniște, nici pace nu este, ci doar un fel de hai să ne împăcăm, să închidem ochii, să lasăm trecutul, ce-a fost a fost, să vedem ce facem de-acum încolo, n-are rost să dezgropăm morții etc. Liniștea și pacea asta sînt ca o uriașă dejecție aflată chiar în mijlocul casei, iar noi, în loc să o dăm afară, cu mătușoiul, o acoperim cu nisip și zicem că am făcut ordine, curat, că se poate trăi și mai departe, cu murdăria în mijlocul casei. Cam asta ni se propune, de cîteva zile încoace. Numai că unii dintre ziaristii și dintre oamenii de fotbal, chiar dacă ei au fost catalogați drept „așa-ziși oameni de fotbal” nu accepta o astfel de propunere. Și, ca un făcut, acești „așa-ziși oameni de fotbal” sînt exact cei pe care F.R.F.-ul nu i-a prea agreat de-a lungul timpului, sau, dacă vreți, i-a cam trecut cu vederea, ca pe niște cantități neglijabile, niște indivizi și ei acolo, niște pîrliți cu care, gîndeau (probabil) cei de la Federație, n-are rost să discuți, n-are rost să-i bagi în cărți. De partea cealaltă, a susținătorilor, cîțiva „lupi de mare”, cu adevărat oameni de fotbal, unși cu toate alifiile, ziaristi pe ale căror pașapoarte de sermeni de fotbal” nu acceptă o viză, că se mirau grînicerii și vameșii, în timpul odiosului, că „iar v-ați întors, domnilor?” De partea minunaților oameni de la Federație au sărit, ca la o comandă, total dezinteresați, dar gata să-și ocupe locurile în avioanele care vor purta naționala în lungul și latul Europei, exact cei pentru care, cum spuneam, adevărul nu contează nici cît o viață de muscă. Pentru ei este totuna cine e în fruntea Federației, cine conduce destinele fotbalului românesc. Nu-i interesează faptul că domnul Cornel Dinu nu are, pînă în clipa de față, ca antrenor, nici o reușită. Nici măcar cît Mircea Rădulescu care, totuși, a preluat naționala într-un moment cu adevărat dezastruos și, cu un pic de noroc, inclusiv ajutor din partea Federației, ar fi putut trece și ultimul hop, cel cu Bulgaria. Nici demersurile necurate ale domnului Cornel Dinu, pentru a fi uns în fruntea naționalei, nu contează. Nici afacerea domnului Mircea Sandu, în numele Federației, cu firma soției sale, Attigram, nu contează. Nici afacerile firmei MACONST, a domnului Mircea Angelescu, cu Federația, nici acestea nu contează. Nici încercăturile cu firma IMAM, din care incurcă-

turi unii și-au umplut buzunarele cu valută, nici acestea nu contează. Nici faptul că delegația noastră în Italia, unde a avut o grațuitate totală, la Tellese-Therme, dar a plătit totuși importante sume, nu contează. Nici faptul că la un moment dat au fost aduși în Italia, la cantonamentul delegației, 170 000 de mărci germane, care bani au intrat sau nu în vistieria federației, apoi în buzunarul jucătorilor, ca prime de joc, nu contează. Nu contează că Mircea Pascu n-a vrut să semneze un proces verbal de primirea acestor bani, deși era singurul în măsură să dea o astfel de semnătură. Nu contează că nimeni nu poate spune ce s-a întimplat cu ajutoarele lui Boris Becker, în valoare de 500 000 de mărci. Nu contează că am plătit echipa S.U.A., pentru meciul de la Brașov cu 60 000 dolari, care dolari urmau să-i reprimim la meciul revanșă, dar că meciul n-a mai avut loc. Nu contează la cît s-au ridicat veniturile celor care s-au ocupat în ultima vreme de destinele fotbalului românesc, chiar dacă respectivii întorc banii, mai ales valuta, cu lopata. Nu contează nimic. Dar absolut nimic! Totul e bine, e frumos, e roz, e corect. Iar președinții cluburilor, înainte de a-l face cu ouă și săpun pe președintele Ligii lor, domnul Mac Popescu, au semnat un document prin care condamnă caseta începută de Cornel Dinu, iar acuzațiile cuprinse în casetă au fost tratate drept „fără acoperire și de rea intenție”. Și pentru ca totul să fie clar, domnii respectivi, din motive pe care numai dișii le știu, au acordat și un vot de încredere actualei conduceri a F.R.F., asta așa, înainte de Adunarea Generală din 13 aprilie. Și cu asta, basta, și-au zis acei ziaristi care s-au lipit de Federație mai ceva ca marca de scrisoare. Ei bine, nu, zicem noi, o mină de ziaristi prăpădiți. „Așa-ziși oameni de fotbal”. Riscăm să nu mai însoțim niciodată echipa națională, să nu ni se mai deschidă ușile Federației, să nu mai fim invitați la conferințele de presă, riscăm multe altele, nebaute chiar, dar vom spune lucrurilor pe nume, clar și răspicat, și de-acum încolo, întorcînd pe mai departe, pe toate fețele, spusele casetei și, în plus, altele încă, aflate între timp, doar-dar va ieși adevărul la iveală, deși, cum am mai spus, pentru unii adevărul nu contează nici cît o viață de muscă.

VICTOR NIȚĂ ■

SALVAȚI SPORTUL!

Fuga după sponsori

Vizita pe care am făcut-o la Lausanne, împreună cu domnul ministru Ioan Moldovan și cu doamna Lia Manoliu, a fost o surpriză plăcută pentru întreaga delegație. Pentru prima oară, conducerea sportului românesc s-a întîlnit cu domnul Juan Antonio Samaranch, președintele C.O.I. A fost un schimb util de informații, cu o mare personalitate a lumii sportive, cu un om foarte bine organizat, cu un om care impune, deși a ajuns la o vîrstă respectabilă. Pe de o parte, l-am informat cum decurg pregătirile pentru Barcelona, ce obiective avem, ce dorim să realizăm la această Olimpiadă, ce greutăți avem în perioada de tranziție pe care o traversăm. Pe de altă parte, domnul Samaranch ne-a vorbit despre activitatea C.O.I., despre strategia pe care acesta o va adopta în acest an olimpic. L-am asigurat că România, ca țară care nu a boicotat nici o Olimpiadă, va încerca și acum să se prezinte cu capul sus, deși potențialul nostru uman este scăzut și va fi o luptă grea pentru ca noi să rămînem în elita olimpică. Noi ne aflăm într-o situație mai specială, ca de altfel și celelalte țări foste comuniste, din cauza plecării unui mare număr de sportivi pe alte meleaguri. Informarea prezentată de domnul ministru Moldovan a cuprins și acest aspect, dar nu a fost nici o reacție, probabil pentru că nu s-a luat o decizie la nivelul C.O.I. Singura rugămintă pe care delegația noastră a făcut-o a fost, ca în perioada care urmează să fie sprijinită și activitatea olimpică din Republica Moldova, la care domnul Samaranch a reacționat pozitiv, urmînd să facă o vizită la Chișinău.

În timpul acestei vizite am discutat cu mai multe firme puternice o eventuală sponsorizare a sportului românesc, mai precis, a unor loturi naționale. Am propus, în schimbul reclamei, acoperirea cheltuielilor legate de curent electric, căldură și apă pentru întreaga mișcare sportivă. A fost vorba de discuții de principiu, urmînd ca alte runde să aibă loc în viitorul apropiat. Cea mai grea problemă pentru noi este problema bazelor materiale și oricît ne-am invitat tot la bani ajungem. Practic, sponsorizarea este aceea care poate rezolva viața cluburilor sau viața echipelor naționale. Nu știu sigur, dar simt eu că așa este, așa se va întîmpla, și anume, statul în următorii ani va diminua subvenția pe care o acordă sportului. Din această cauză, vom încerca să forțăm nota și să „antrenăm” cluburile, în condițiile în care mai există o subvenție, să alerge după sponsori, adică după supraviețuire. Este mai bine așa, deși eu voi fi poate criticat, să avem doi-trei ani de antrenament de acest fel, decît să fim puși în fața faptului împlinit și să ne înecăm. De aceea, sponsorii, și în condițiile actuale, cu deosebire cei străini, sînt necesari ca apa și ca aerul.

CRISTIAN GAȚU ■

Mai nimic despre nimic

Așa cum se anticipa încă din etapa precedentă, am revenit la normal, adică la vechiul slogan al fotbalului nostru care spune că e bine să fim lei acasă și mieluși în deplasare. Și cînd te gîndești că în primele etape ale returului am dus-o cum am dus-o, cu cîte 7 puncte pentru oaspeți! Ei bine, după ce-am scăzut stocul la numai 4 puncte, iată, în această a 22-a etapă am ajuns la numai 2. Unul dintre ele era în cărți, Dinamo reușind să scape și de această dată de înfrîngere. Celălalt însă ar avea un fel de cîntec pe care doar o ureche fină l-ar putea auzi. Nu puțin au fost cei care prevedeau o remiză la Bistrița. Sigur că da, vorbe, vorbe și iar vorbe. Aproape că le-am da crezare celor care spun că egalul dintre Gloria și Sportul studentesc este firesc, pentru că, la urma-urmelor, studenții l-au invins pe dinamoviști în Cupă, apoi au pierdut la limită, deci foarte greu, în etapa a doua a returului în fața acelorași dinamoviști, lacomi de revanșă, după care au făcut, în etapa trecută un prim meci nul cu F.C. Ploiești, în deplasare. De cealaltă parte, echipa lui Remus Vlad nu se poate „lăuda” decît cu 2 puncte cedate pe teren propriu și o spectaculoasă înfrîngere în Cupă, în fața unei divizionare C. Argumente, deci, pînă peste cap pentru a considera că rezultatul de la Bistrița e ca și normal. Care să fie, oare, argumentele celor care contestă acest egal? Ar fi vorba, în primul rînd, de nonsanșanța cu care bistrîienii au ratat un penalty. Dar mai ales ar fi vorba de faptul că alb-negrii par să fie ajutați pe tot felul de

căi și cu un misterios arsenal de mijloace, de conducerea unei federații care nu are cum să contrazică ideea că singele apă nu se face. În ceea ce ne privește, ne cam abținem și așteptăm să vedem ce se va întîmpla în continuare. Rezultatele celorlalte partide se înscriu în sfera firescului, cu excepția Oțelului care a luat-o rău de tot pe coajă la Pitești, unde argentinii au punctat de patru ori. Scorul etapă, însă avea să se înregistreze pe litoral, unde Corvinul, intrat cu amîndouă picioarele în nisipurile unei divizii inferioare, a cedat cu 5-0. În ceea ce privește echipele Craiovei, Universitatea a trecut fără mari eforturi, cu 4-1, de F.C. Bacău, în timp ce Electroputerea s-a văzut obligată să încline steagul pe Ghencea, unde stelistii le-au administrat un necrutător 3-0. Este adevărat că Electroputerea a jucat pentru prima dată în noaptea, ceea ce poate fi un fel de scuz, dar parcă nu se face, totuși, să pierzi fără drept de apel. Și iată-ne ajunși la cele două partide cu adevărat echilibrate ale etapei, Rapid — Dacia Unirea Brăila și Inter Sibiu — F.C. Ploiești. Și cam asta fusesse totul și nu ne putem mira decît de faptul că, întîmplător, la pronostic, și-n campionatul Italian gazdele și-au tăiat partea leului. Dar, atenție, urmează etapa a 23-a, cea care în tur, purtînd numărul 6, a fost cea mai neînbună etapă a actualului campionat. Vom asista, oare, la cîteva revanșe, sau ne vom mulțumi cu întîlnirea de miercuri, cu Letonia?

RADU NEGRU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

BASCHET. ● Punct final în campionatul feminin. Campiona fiind stabilită (Universitatea ACSA Cluj — pentru a 13-a ră în posesia titlului) ca și opana locului secund (Conducătorul C.S.S. Arad). „Finala încă” urmă să desemneze formația de pe treapta a treia a podiumului. Aceasta s-a decis upă cîinci meciuri în disputa între bucureștenele Rapid și

Sportul Studentesc A.N.E.F. feroviarele avînd cîștig de cauză (cu 59-48) și revenind după 12 ani în trioul de elită. De menționat că formațiile medaliate cu argint și bronz sînt promovate din divizia secundă. Au retrogradat Politehnica C.S.S. Timișoara și CONPREX Universitatea Constanța. ● **La masculin, supansul continuă.** În semifinalele Dinamo — Steaua vic-

torile au fost împărțite (86-85 și 74-95), o a treia partidă fiind hotărîtoare. În cealaltă semifinală: Universitatea FIMARO Cluj — C.S.U. Balanța Sibiu 94-56 și 92-70, clujenii calificîndu-se în finală. „All Star Game” (la inițiativa ziarului „Sportul românesc”) sîmbătă, 10 aprilie, la Cluj, între selecționatele masculine Est-Vest.

FOTBAL. ● Trei erau, de la R.F. Viața grea pentru cei ai tehnicieni (Cornel Dinu, no Iorgulescu și Cornel Drăgîn), care au voiaj din Spania, caris, din Belgia și Olanda în Germania, la Praga, Belad sau Sofia pentru a urmări idul actual de pregătire al ernaționalilor noștri răsponi prin Europa. Rezultatul: a-eași Marie cu altă pâlărie, a-ă tot 9 „stranieri” și tot 9 ubohtoni”, convocați pentru utoa amicală cu Letonia, care e loc astăzi, pe stadionul teaua”. ● **Tot felul de susndări. De dată recentă, a de-nit aproape o modă ridicarea eptului unor antrenori de a-și**

asista proprii elevi de pe banca tehnică. Dar, iată, și alte persoane din anturajul cluburilor au suferit sancțiuni: M. Trandafir, delegatul echipei Unirea Urziceni, a fost suspendat 6 luni pentru că a pătruns în teren și a oprit balonul care se îndrepta spre gol; Gh. Vișinescu, măsorul echipei F.C. Brașov — două etape, pentru proteste la deciziile arbitrilor. Pe cînd și copiii de mîngi? ● **Aceiași meci, două vizuini.** Meciul din semifinalele Cupei Italiei, Milan — Juventus (0-0), s-a bucurat de vizuini diferite în cele două cotidiane de specialitate. Astfel, în „Sportul românesc” se arată că pe stadio-

nul „Giuseppe Meazza” au asistat peste 45 000 de spectatori, în timp ce „Gazeta sporturilor”, ridică numărul acestora la aproximativ 70 000, pe stadionul San Siro. Ce să mai crezi? S-or fi deschis porțile, la pauză, ca la noi, sau vreun virus Michelangelo a îmbolnăvit echipamentul de numărare electronică a spectatoilor... ● **Perle de (in)cultură.** Ionel Stoica (Gloria Bistrița — Sportul Studentesc): „De vină sînt urmele lăsaie în iarba gazonului”. (Gazon = Iarbă stropită și cosită des pentru a se menține scurtă, deasă și verde — Mic dicționar enciclopedic, 1978).

POMPIU L. DUMITRESCU ■

MAGIC JOHNSON ȘI COȘMARUL SIDA (IV)

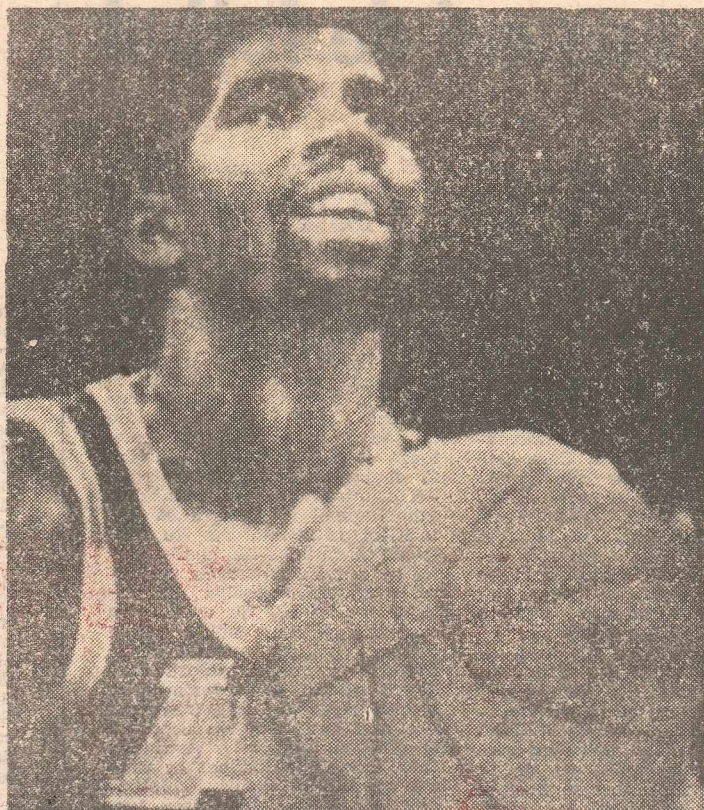
„Bineînțeles că m-am infectat în urma unui contact sexual avut cu o femeie ce era purtătoare a virusului HIV. Problema este că nu pot fi sigur de identitatea ei, nici să localizez „evenimentul” în timp sau să știu când și unde mi s-a întâmplat nenorocirea. Aceasta fiindcă înainte de a mă căsători am avut o viață cu accente de burlesc boemă. Tot timpul cit călătoream, nu mi-a lipsit nicio dată compania feminină. Nici măcar în Los Angeles nu m-am dat în lături când mi-a plăcut o femeie. Existau doar trei burlaci realmente celebri cu care și-ar fi dorit să „iasă” oricare din damele respectabile ale Los Angeles-ului: Eddie Murphy, Arsenio Hall și Magic Johnson. Trebuie să mărturisesc faptul că după ce m-am stabilit în Los Angeles în 1979, am încercat să găsesc femeia potrivită, experimentând o sumedenie de legături amoroase „neprotejate”.

Eram unul din cei mai „priviți” jucători din NBA în legătură cu perechea cu care urma să mă „afisez” în public. Acel mod de high-life m-a acaparat și m-a obligat să încerc să fiu mereu primul și în

privința „cuceririlor”. Acum simt că sînt dator să conjur fiecare sportiv sau antrenor să treacă de urgență la a-și face analizele și la nepretutitul „safe sex”. Le spun deschis: „Băieți, luați-vă „pălăria”, „pelerina” — sau oricum doriți să-i ziceți prezervativului — și purtați-o! Nu are importanță cît de frumoasă poate fi femeia respectivă sau cît de tentant i se aude vocea în telefon. Nici un plus de vigilență nu trebuie privit ca fiind inutil. Faptul că eu am preluat acest virus și că acum vă pot vorbi deschis trebuie să vă deschidă ochii, să vă facă mai puternici!”.

Dintr-o dată am devenit un om care nu mai are decît trecut. Un om care își va dedica zilele următoare scopului de a se face auzit. Nu mi-am imaginat că tinerii vor fi atît de crunt loviți la aflarea vestii.

Reacțiile sînt în general imprevizibile. Mulți dintre ei au încetat să mai fie acei fani devotați de altădată. Într-una din zile, la televizor, CNN a intervievat un băiețel care declara că din pricina „condiției” mele actuale va refuza să-mi mai îmbrace tricoul. Nu m-a deziluzio-

nat prea mult atitudinea sa. M-am gîndit că dacă același băiat — atunci cînd va crește suficient — va îmbrăca „tricoul cruciucat” în orele de dragoste, înseamnă că am cîștigat din nou. O altfel de victorie.

Imediat după retragerea mea silită din baschet, a trebuit să-mi găsesc preocupări adecvate. M-a îngrozit întotdeauna gîndul că voi apuca ziua în care mă voi trezi dimineața și mă voi întreba: „Azi chiar n-am nimic de făcut?”. Așa că m-am decis să mă ocup mai serios de propriile afaceri. Mult timp mi-am petrecut în Washington, unde sînt coacșionar al unui mare distribuitor de „Pepsi”. Mi-am continuat producția de tricouri și alte articole sportive. La un moment dat m-am gîndit chiar să preluu ca antrenor una din echipele NBA.

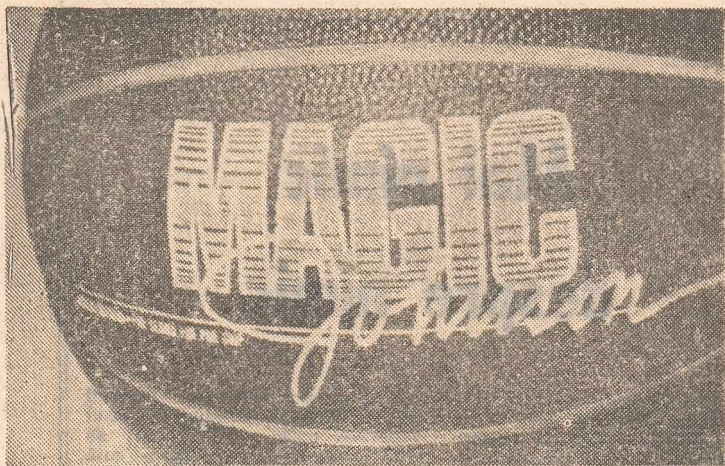
Din clipa în care a devenit publică tragedia mea, lumea a-faceriștilor mi s-a arătat dintr-o dată mai condescendentă. Lon mi-a spus că trimisese deja mesaje prin fax corporațiilor importante — „Pepsi”, „Nestle”, KFC, „Converse”, „Nintendo” — și că multe dintre acestea acceptaseră cu plăcere să mă prezinte drept luptător anti-SIDA. M-am bucurat să văd că — pentru moment — nimeni nu-mi întoarce spatele.

De la un timp încoace, au început să-mi lipsească jocurile de altădată. Am început să re-

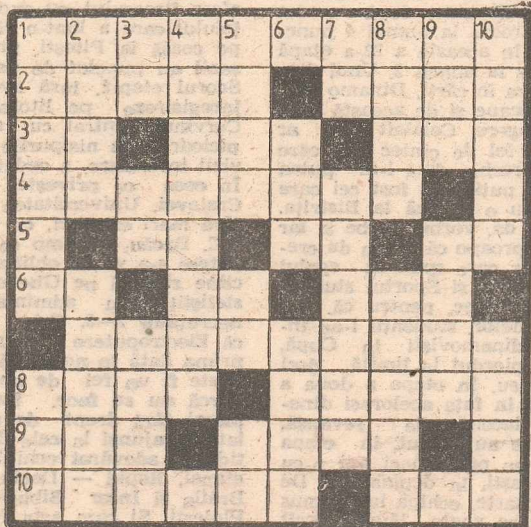
simt lipsa competițiilor, a vestiarelor, a mîrosului de sudoare și de mîngă udă, a înjurăturilor nostime cu care obișnuiam să ne „gratulam” reciproc. Cel mai mult însă mi-a lipsit echipamentul. Cînd am reintrat, mult mai tîrziu, în vestiar și mi-am revăzut atîrnînd echipamentul auriu de la „Bakers”, am plîns. Printre muritori, am fost totdeauna Earvin; în echipament, neprețutit Magic. Nu pot să accept ideea că nu-l voi mai îmbrăca niciodată. Am anunțat să nu fiu exclus cu totul din calculele Olimpiadei '92 din iulie. Dacă voi fi sănătos, s-ar putea foarte bine să mă găsesc în carne și oase în terenul meciului de deschidere de la Barcelona.

Între timp, voi lua locul răposatei d-ne Belinda Mason, fosta președintă a Comisiei Antisida instituite de președintele Bush. Dna Mason s-a stins din viață recent, după o declanșare imprevizibilă a bolii contractate printr-o banală transfuzie. Poate că investit în această funcție voi fi capabil într-o zi să devin un exemplu pentru cei tineri: nu ca Magic Johnson, cel care așteaptă implacabilul deznodămînt, ci ca Earvin Johnson, cruciat al binelui și al sănătății binemeritate.”.

CRISTIAN PAVEL ■
Documentare și prezentare
(după „Sports Illustrated”)

Să ne împodobim!

ORIZONTAL: 1) Făurar de podoabe, pentru bucuria femeilor. 2) Un unel găsit în piramide — Monedă de aur sau argint, pentru sabie. 3) Reflexiv — O podoabă falsă — Luna cea mai împodobită cu flori. 4) Distincție accentuată de frumusețea unei bijuterii. 5) Podoabe rustice — Alfa și omega — Beneficiara artei bijutierului. 6) Ilie Tănăsescu — Uvertura la o noaptea! — Un basm fără început! 7) Existenta numai în conștiință, ca un sentiment care împodobește un suflet ales. 8) Primul rege al Israelului (1029—1004 i.e.n.) — A orna cu dungi

fine o bijuterie. 9) Curelușă de meșină, devenită podoaba cojoacelor — Podoaba șerifului. 10) Flori la urechile fetelor — Locul rezervat al colierului.

VERTICAL: 1) Podoabe femeiești — Eleganță conferită de-o bijuterie purtată cu gust. 2) Podoabă de aur ce leagă două vieți — Coroanele cu pietre scumpe ale regilor persani. 3) Trecut la urmă! — El și ea — Localitate în Malaysia. 4) Un suflet a cărui prețioasă podoabă e puritatea. 5) Acel (fem.) — Amator de podoabe... altora (fam.) — Cap de serie. 6) Soția meșterului Manole, ziditorul minăstirii Curtea de Argeș pentru a cărei ridicare și-a vîndut Despina Doamna podoabele — Familie nobilă italiană, protectoare a poezilor Ariosto și Tasso. 7) Rele! — Cercei în formă de ineluse. 8) Piatră prețioasă în stare de cristal neslefuit — Podoabă din mărgelă. 9) Siglă pentru „Institutul de fizică atomică” — Smaț intrat în alcătuirea a numeroase podoabe. 10) Necesară ca orice... bijuterie, afirmă femeile — Podoabă la ceas (că și bărbatul e om l.).

Dicționar: LEFT, ASM, MUAR, ESTI, EMAL.

ANDREI CIURUNGA ■

Dezlegarea careului din numărul anterior:

CATARĂTOARE: AVENE; OMU; V; BA; Z; TRASEE; ALPINIST; RR; NAL; ORI; NAE; INAU; N; SA; S; ES-TACADĂ; TT; REO; OCNITE; I; ULAO; VIRE; CRAM-POANE; STINĂ; ANINI.

Vremurile sînt cum sînt, DAR VREMEA?

În ultimele zile, pătrunderea pe componentă sudică a unor mase de aer de origine tropicală a determinat o vreme caldă, chiar deosebit de caldă în regiunile sudice. Astfel, în cursul zilei de duminică, temperaturile maxime s-au situat peste 20°C în toate regiunile țării, exceptînd litoralul și zona de munte; în regiunile sudice, temperaturile maxime s-au situat peste 25°C, ajungînd chiar pînă la 29°C la Bechet, Turnu Măgurele, Zimnicea.

În următoarele șapte zile regimul termic va suferi modificări trecătoare în sensul unei răcirii relativ minore (de circa 5°, 7°C față de zilele anterioare), care însă va fi urmată destul de rapid de o revenire la regimul anterior. În același timp aria ploilor preexistente în zilele anterioare intervalului de prognoză se va restrînge.

În continuare, un alt front atmosferic va afecta îndeosebi regiunile nordice, unde va ploua pe arii relativ extinse. În celelalte zone, ploile vor apărea pe arii restrînse.

Temperaturile maxime diurne se vor situa între 14° și 24°C, mai coborîte în primele zile; temperaturile minime nocturne vor fi cuprinse în general între 4° și 12°C.

Meteorolog,
DOINA POPESCU

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupașcu, Eugen Mihăescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Cornelii Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speariatu, Angela Ștefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A., P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București